

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / XXII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

9. ÚNORA 2014

Z obsahu:

Poselství Svatého otce
Františka u příležitosti
XXII. světového dne
nemocných
11. února 2014
- strana 2 -

Reformátor
a průkopník v církvi -
sv. Kamil de Lellis
Gerhard Stumpf
- strana 4 -

Důstojné umírání
P. Engelbert Recktenwald
- strana 5 -

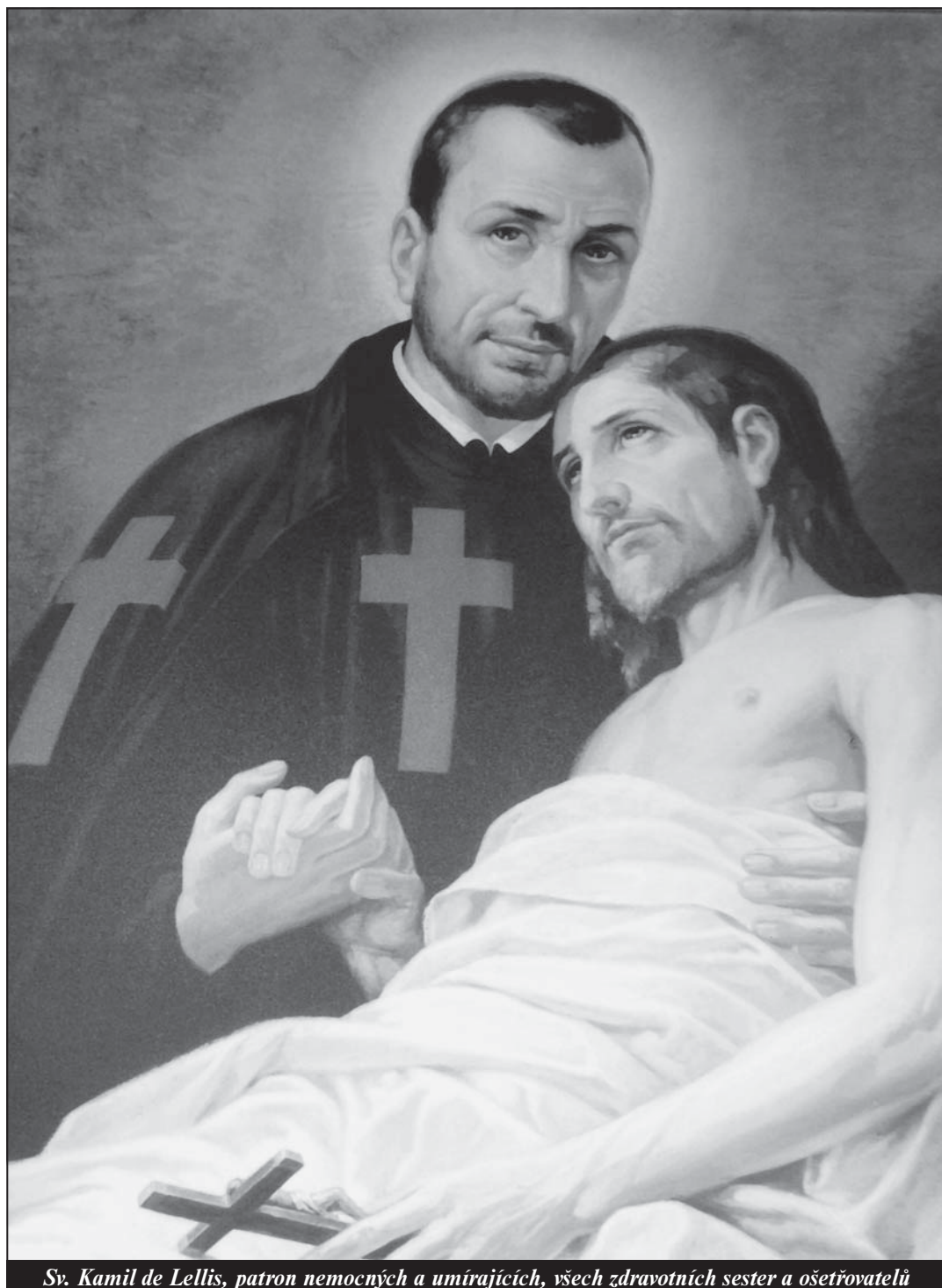
„Pak budeme stále
u Pána“
Herbert Madinger
- strana 7 -

Michael, Annalie,
Luciano a ostatní
Setkání ve „dvoře naděje“
- nové hnutí v církvi
- strana 8 -

Otázky františkánskému
knězi Hansu
Stapelovi, zakladateli
„farem naděje“
- strana 9 -

Rodina jako škola
P. Maximilian Heim OCist.
- strana 11 -

Pastýřský list slovenských
biskupů proti genderové
ideologii vyvolal
nenávislné reakce
- strana 12 -

Sv. Kamil de Lellis, patron nemocných a umírajících, všech zdravotních sester a ošetřovatelů

Editorial

Pozemský život – smrt – věčný život. Tyto tři skutečnosti patří neoddelitelně k sobě. Proto je důležité každou z nich uchopit správně, jak to vyžaduje Boží prozřetelnost a jak nás směřuje Boží přirozený řád.

Je-li Boží řád jakkoliv narušen, přichází odpověď – nejčastěji nemoc. Nejde však jen o tělesný fakt, který si připomínáme 11. února o památce Panny Marie Lurdské. Jde i o stav duše. Nemoc těla může sice mít rozhodující „fyzickou“ roli pro okamžik smrti, ale to není vše. Mnohem závažnější je nemoc duše. Ta totiž rozhoduje nejen o tom, jak bude náš okamžik smrti vypadat ve vztahu k Bohu, ale především určuje, jaký bude náš věčný život. A to je třeba mít vždy na mysli, když se modlíme za uzdravení nebo když rozjímáme o tělesném utrpení – nejde jen o tělo, ale především o duši!

Jaký je náš život, takové bude jednou naše umírání. Jedni umírají v nejhlubším zoufalství, jiní v nádherném míru. Umírání ukáže, co je v člověku. Slova P. Recktenwalda (str. 5) vyjadřují nutnost myšlenky na smrt v každém okamžiku, při každém činu, rozhodování – neboť slovy bl. Alžběty z Dijonu: ve světle věčnosti vidí člověk věci, jak jsou ve skutečnosti. Jak prázdné je všechno, co nebylo vykonáno s Bohem a pro Boha!

Nebe začíná už tady na zemi, když učiníme Boha středem našeho života a cele se řídíme podle něho, říká H. Madinger. (str. 7) To v konečném důsledku znamená propojení pozemského života s okamžikem smrti a věčností – tak, jak se bude člověk nacházet ve smrti, zůstane na věčností. Zemře buďto ve stavu odloučení od Boha, nebo ve sjednocení s Bohem.

Také svět kolem nás je nemocný, „je to stále dokola“ – války, nenávisť, peníze, zvrácené uspokojování lidských vášní... Nyní v zápase o lidskou duši, o zachování přirozenosti Božího řádu zde na zemi vystoupila do popředí také tzv. genderová ideologie. Nejen na Slovensku (str. 12), ale i v jiných zemích (např. Polsko, Portugalsko) se biskupové rázně ozvali proti této „likvidační“ filosofii. My křesťané v této věci nesmíme mlčet, vždyť jde o zásadní věc, která je v konečném důsledku opakem Boha. Dost možná se tato nebezpečná ideologie může prosazovat i proto, že křesťané přestali být na mnohých místech těmi, kdo jsou dobře znalí Božího řádu ustanoveného k dobru a pravému štěstí člověka, a těmi, kdo se za Boží věc bijí, když je to potřeba.

Kde hledat východisko? Jít k podstatě. Jak to říká P. Stapel, zakladatel „farem naděje“ (o nich na str. 8): Musíme zase přijít k tomu, abychom žili evangelium, tento chvalozpěv lásky, který se dá žít vždycky. K tomu nám dopomáhej sám Bůh!

Daniel Dehner

Poselství Svatého otce Františka u příležitosti XXII. světového dne nemocných 11. února 2014

Draží bratři a sestry!

1. U příležitosti XXII. světového dne nemocných, jehož letošním tématem je *víra a láska: „Také my jsme povinni položit život za své bratry“ (1 Jan 3,16)*, se obracím zvláště na nemocné a na všechny, kdo jim poskytují svou pomoc a péči. Církev ve vás poznává, draží nemocní, zvláštní přítomnost trpícího Krista. Je tomu tak, protože za každým našim utrpením, ba dokonce v jeho nitru, je utrpení Kristovo. Kristus spolu s námi nese jeho tíži a odhaluje jeho smysl. Když Boží Syn vystoupil na kříž, zrušil samotu utrpení a osvětlil její temnotu. Jsme tím uvedeni do tajemství Boží lásky k nám, která dodává naději a odvahu: naději, protože v Božím záměru lásky se i noc bolesti otevírá velikonočnímu světlu; a odvahu k tomu, abychom každé nepřízní čelili v jeho společenství a ve spojení s ním.

2. Boží Syn, který se stal člověkem, neodstranil z lidské zkušenosti nemoc a utrpení, ale tím, že ho vzal na sebe, proměnil ho a dal mu jiný rozměr. Nový rozměr utrpení spočívá v tom, že již nemá poslední slovo, jímž je nový život v plnosti; proměna je dána tím, že ve spojení s Kristem se nemoc a utrpení mohou stávat pozitivními. Ježíš je cesta, po níž můžeme jít s jeho Duchem. Jako Otec daroval z lásky Syna a Syn z téže lásky daroval sám sebe, i my můžeme milovat ostatní, tak jako Bůh miloval nás, a dávat za své bratry život. Víra v dobrého Boha se stává dobrotou, víra v ukřižovaného Krista se stává silou k tomu, abychom milovali až do konce i nepřátele. Důkazem autentické víry v Krista je sebedarování, rozdávaní lásky bližním, zvláště tomu, kdo si ji nezaslouží, kdo trpí a kdo je na okraji společnosti.

3. V síle křtu a biřmování jsme povoláni, abychom se přizpůsobovali Kristu, milosrdnému Samaritánovi

všech trpících: „Z toho jsme poznali lásku: že Kristus za nás položil svůj život. Také my jsme povinni položit život za své bratry.“ (1 Jan 3,16) Když k těm, kdo potřebují péči, přistupujeme láskyplně, přinášíme jim uprostřed rozpornosti tohoto světa naději a Boží úsměv. Když se velkorysá odevzdanost druhým stane stylem naší činnosti, vytváříme prostor pro Kristovo srdce, zahříváme se jím, a tak přinášíme svůj příspěvek pro příchod Božího království.

4. Abychom rostli v něžnosti a v ohleduplné a delikátní lásce, máme křesťanský vzor, k němuž můžeme s jistotou obracet svůj pohled. Je to Ježíšova Matka a naše Matka, která je pozorná vůči Božímu hlasu a potřebám a těžkostem svých dětí. Panna Maria, vedena Božským milosrdenstvím, které se v ní ztělesňuje, zapomíná na sebe a spěšně se vydává na cestu z Galileje do Judeje, aby se setkala se svou sestřenicí Alžbětou a pomáhala jí; na svatbě v Káni se přimlouvá u svého Syna, když vidí, že při oslavě došlo víno; během celé své životní cesty nosí v srdci slova starého Simeona, která předpovídají meč, jenž pronikne její duši, a odvážně zůstává stát u paty Ježíšova kříže. Ona ví, jak jít po této cestě, a proto je Matkou všech nemocných a trpících. Můžeme se k ní utíkat s důvěrou a synovskou oddaností a být si jisti, že nám bude pomáhat a podporovat nás a že nás neopustí. Ona je Matkou Ukřižovaného Zmrtvýchvstalého; zůstává s námi v našich křížích a provází nás na naší cestě ke zmrtvýchvstání a k plnému životu.

5. Svatý Jan, učedník, který stál s Marií u paty kříže, nás uvádí k pramenům víry a lásky, k srdci Boha, který „je láska“ (1 Jan 4,8.16), a připomíná nám, že nemůžeme milovat Boha, pokud nemilujeme bratry. Kdo

Dokončení na str. 4

Vrať se na návrší, kde Ježíš vyhlásil, jak můžeš dojít k opravdové blaženosti tak, abys byl k prospěchu i svým bližním. Dnes ti chce vysvětlit, že cenou za tento dar blaženosti je úplné obrácení, tj. dokonalý odklon od hodnot tohoto světa. Ježíš má se všemi, které pozval k sobě, své zvláštní plány. Skutečnost, že usedneš k jeho nohám, znamená, že jeho plány se týkají i tebe a tvého života. Přeje si, aby sis ze setkání s ním odnášel nadšení pro spolupráci na spáse světa. Jde tedy o více než jen o tvou blaženost. Proto se musíš od tohoto světa výrazně odlišovat. Ježíš k tomu použil zvláštní podobnosti. Přirovnává své spolupracovníky k soli.

Proč právě k soli? Co je na ní tak zvláštního? To, jak je neokázalá, prostá, a přesto potřebná. Nepoužij k chamtivosti jako zlato a drahokamy, a přeče se lidé bez ní neobejdou. To, čím se však vyznačuje, je její chuť: je výrazná a velice zřetelná. Stačí jí docela málo, aby pokrmmům dodala správnou chuť. Dokáže také pokrmy chránit před rychlým zkažením. Kdyby si však sůl nezachovala své podstatné vlastnosti, nebyla by k ničemu, zbytečně by zabírala místo.

Pán ti tedy nabízí, abys do tohoto světa, který se stal zcela planý svou lhostejností, vnesl zpět zcela odlišnou, výraznou a nezastupitelnou chuť spravedlnosti a pravdy. Jde o to, aby beze vši okázalosti, skromně a nevtíravě byla všem zřejmá pravá a zdravá „příchut“ Božího království. Musíš se připravit také na to, že Ježíšova „sůl“ bude v menšině. Stačí, i když je jí špetka, ale musí mít tu správnou chuť. Znamená to, že nemůžeš žít sám pro sebe ve své ulitě, ale máš roznášet Boží sůl, kamkoliv přijdeš: do své každodenní činnosti, do svých vztahů v kruhu rodiny i v pracovním prostředí, do společenství svých přátel, do veřejného a kulturního života i do své zábavy a odpočinku.

Tvá sůl ovšem může ztrácet svou chuť. Stane se tak tehdy, když budeš zanedbávat svůj duchovní růst, svou náboženskou výchovu a vzdělávání, když tvé názory, postoje a způsoby začnou splývat s žalostným a mdlým průměrem tohoto světa. Jestliže se odkloníš od svého Pána, odkud chceš získat svou správnou „chuť“? Kdo si vyslouží, aby byl pro svou planost a vlačnost vyhozen ven, nedočká se

Poslání učedníka

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Jestliže sůl se zkaží,
čím bude osolena?*

nakonec přijetí ani u tohoto světa: ztratí všechnu vážnost a bude pošlapán jako předmět pohrdání. To je více než smutná perspektiva.

Ježíš má ještě jedno výstižné přirovnání: chce, aby tě mohl nazývat **světlem** pro tento svět. I maličký záblesk světla uprostřed temnot probouzí naději, dává orientaci, umožní rozlišovat. Ten, kdo rozsvěcuje světlo, snaží se, aby se jeho jas co nejvíce šířil: staví je na takové místo, aby jeho zář byla co nejvydatnější, co nepřístupnější, co nejužitečnější. Svíce pod poklopem nejen že nikomu nesvítí, ale nakonec se sama udusi a zhasne. Rozžaté světlo nesvítí samo pro sebe. Září ve službách toho, kdo je rozsvítil, a nijak mu přítom nevdává, že se tím samo stravuje.

Poděkuj Ježíši, že ti svým stručným, ale navýsost výstižným způsobem vysvětluje a přibližuje poslání svých učedníků. Máš v sobě tak rozmnožovat jeho světlo, abys byl jako ozářené město na výšině, jehož jas proniká do dálky. Zapálil tvou svíci plamenem svého Srdce, protože počítá s tím, že z tebe bude toto světlo zářit vstříc mnoha dalším, kteří se dosud nacházejí v temnotách. Světlo, které máš jasně vydávat, je ve skutečnosti světlo samotného Pána. Vybral si tento způsob, jak rozdávat svůj jas skrze ochotné lidské živé svíce, které mu poslušně dávají k dispozici svůj vosk i svůj knot. Má-li mít z tvého světla někdo užitek, postarej se, abys svítil jasným, čistým a klidným plamenem, který neblíká a nečadí.

Pán od tebe očekává, že budeš svítit nejen lidem k užitku, ale i k Boží slávě. Bude tomu tak tehdy, když ve tvém světě rozpoznají, že mají nebeského Otce, aby se připojili k těm, kteří mu vzdávají chválu. Ve tvém světle se mají stát nejen svědky, ale přímo účastníky Boží dobroty. *Tvé světlo vyrazí jako jitřenka, když lámeš chléb hladovému, dopráváš pohostinství bloudícím ubožákům, oblékáš nahého, neodmítáš pomoc bližnímu.* Nevidíš, jak zasvítí Boží světlo v očích toho, komu

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 58,7–10

Toto praví Hospodin:

„Lámej svůj chléb hladovému, popřej pohostinství bloudícím ubožákům; když vidíš nahého, obleč ho, neodmítej pomoc svému bližnímu. Tehdy vyrazí tvé světlo jak zora, tvá jizva se brzy zacelí. Před tebou půjde tvá spravedlnost a za tebou Boží sláva. Tehdy budeš volat, a Hospodin ti odpoví, křičet o pomoc, a on ti řekne: ‚Zde jsem!‘ Přestaň-li utlačovat, ukazovat prstem, křivě mluvit, nasytiš-li svým chlebem hladového, ukojíš-li lačného, tehdy v temnotě vzejde tvé světlo a soumrak tvůj stane se poledním jasem.“

2. čtení – 1 Kor 2,1–5

Bratři, když jsem k vám přišel hlásat svědectví o Bohu, nepřišel jsem s nějakou zvláštní výřečností nebo moudrostí. Rozhodl jsem se totiž, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného.

Vystupoval jsem u vás se skleslou náladou, se strachem a obavami. A moje mluvení a kázání nezáleželo v přemlouvavých slovech moudrosti, ale v projednání Ducha a moci. To proto, aby se vaše víra zakládala na moci Boží, a ne na moudrosti lidské.

Dokončení na str. 5

jsi s vlídnou a laskavou štedrostí prokázal dobrodiní? *Přestaň-li utlačovat, křivě mluvit, nasytiš-li svým chlebem hladového, tehdy vzejde v temnotě tvé světlo a tvůj soumrak se stane poledním jasem. Před tebou půjde spravedlnost a za tebou Boží sláva.*

Pán tě posílá, abys hlásal svědectví o Bohu nikoliv nějakou zvláštní výřečností, lidskou moudrostí a přemlouváním, nýbrž příkladem Ježíše Krista, a to ukřižovaného. On celým svým životem *dobře činil.* ⁽¹⁾ Přijmeš Ježíšovo poslání? Nemusíš se toho obávat, jestliže *důvěřuješ v Pána.* ⁽²⁾ Neodcházej, dokud neučiníš správné rozhodnutí.

Děkuj Pánu za čest, kterou ti prokazuje svým pozváním, a pros jej o potřebnou sílu stát se světlem, které se stravuje tím, že svítí.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Sk 10,38;

⁽²⁾ srov. resp. žalm 112

Reformátor a průkopník v církvi

Sv. Kamil de Lellis (1550–1614)

Jestliže se sestry ošetrovatelky nemocných během svého vzdělávání na téma „dějinný vývoj zdravotnictví“ nedozví nic o významu poselství Ježíšova a o mužích a ženách církve, kteří rozhodujícím způsobem ovlivnili službu ošetřování nemocných, schází dnešnímu ošetrovatelskému personálu, učitelům a také lékařům důležité příklady. Zatímco se politici starají jenom o financování zdravotního systému a o jeho zákonodárství a ponechávají lidi v jejich nouzi o samotě, vychází církev vždycky od nemocných, kteří jsou také obrazem Božím.

Církev připomíná velké světce ve službě nemocným, kteří se na evangelním základě zabývali zintenzivněním a modernizací ošetrovatelství, kteří odkrývali nedostatky ve společnosti a měli přiměřenou citlivost pro pečovatelské služby. Jména jako Jan z Boha, Vincenc de Paul, Matka Tereza a Kamil de Lellis se vryla do paměti lidstva.

* * *

Kamil de Lellis se narodil 25. května 1550 v Buccianico, v jedné vesnici v Abruzzách ve střední Itálii. Jeho matka zemřela brzy. Otec byl voják, staral se málo o jeho výchovu. Se svým otcem ale poznával vojenský život. Bez pevného vedení se jako mladý muž potloukal po hospodách, hrál a prohrával. Když jeho otec zemřel – zanechal svému synu meč a dýku –, zúčastnil se Kamil benátských tažení proti Turkům (1569–1574). Po válečných dobrodružstvích byl ze služby propuštěn kvůli těžkému zranění nohy. Začal žebrať. V Jakubském špitálu v Římě, v nemocnici pro nevléčitelné, byl ošetřován a začal také sám ošetřovat ostatní nemocné. Ale kvůli neuspořádanému způsobu života byl poslán pryč. Kamil našel zaměstnání na

stavbě kapucinského kláštera v Manfredonii. Tam se obrátil k Bohu a prosil vroucně o čas na zemi, aby mohl svých hříchů litovat. – To se stalo o mariánském svátku Hromnic 1575.

Chtěl se stát laickým bratrem v kapucinském řádu, byl ale odmítnut kvůli svému starému zranění nohy, rána se opět otevřela. Pak se Kamil vrátil zpátky do římského Jakubského špitálu, kde se navzdory všemu očekávání uzdravil. – Začal znovu pracovat jako ošetrovatel nemocných a povýšil na špitálního mistra. Kamil se teď stal spolehlivým, trpělivým a pokorným. Vedl také své podřízené pečovatele k pořádné službě a dbal na hygienu a čistotu. Pacienti s nakažlivými chorobami byli od ostatních odděleni, jídlo

Sv. Kamil de Lellis, zakladatel řádu MI (Ministrantium Infirmis)

bylo upraveno podle onemocnění, sály pro nemocné byly lépe vybaveny. Kamil se modlil s personálem a poučoval pečovatele a lékaře o křesťanské lásce k bližnímu. V každém nemocném viděl Krista. Ve Filipu Nerim našel zpovědníka a duchovního vůdce, který ho ve víře podporoval a posiloval v lásce ke Kristu.

Kamil chtěl založit spolek zbožných laiků pro ošetřování nemocných. Modlil se za to a odpovědí mu byl sen, v němž Ukřižovaný si o něj opřel svou hlavu. Spolek Kamil založil v Římě r. 1582, papež jej po čtyřech letech schválil. Po potřebných studiích byl Kamil v roce 1584 vysvěcen na kněze. Členové jeho společenství ho nazývali „otcem dobré smrti“. V hladověm roce 1591 ze spolku vzešel žebrařský řád kamiliánů (MI), jehož příslušníci nosili na šatu červený kříž. Kamil de Lellis založil čtrnáct klášterů.

V roce 1607 se vzdal vedení řádu, aby se mohl věnovat pouze nemocným, pokud to jeho ohrožené zdraví dovolávalo. Zemřel 14. července 1614 v Římě, když mu kněz říkal tato slova: „Mitis atque festivus Christi Jesu tibi aspectus appareat.“ (Ať se ti zjeví Ježíš Kristus ve své mírnosti a kráse.)

Papež Benedikt XIV. ho 7. dubna 1742 blahorečil a 29. června 1746 kanonizoval. V roce 1886 se stal patronem nemocných a umírajících, roku 1930 byl papežem Piem XI. jmenován patronem všech zdravotních sester a dalšího ošetrovacího personálu.

Z Der Fels 12/2013 přeložil -mp- (redakčně upraveno)

Poselství Svatého otce Františka ...

- dokončení ze str. 2

stojí s Marií pod křížem, naučí se milovat jako Ježíš. Kříž „je jistota věrné Boží lásky k nám. Lásky tak velké, že dokáže vstoupit do našeho hříchu a odpustit ho, vstoupit do našeho utrpení a dát nám sílu nést ho, vstoupit i do naší smrti a zvítězit nad ní a dát nám spásu... Kříž také vyzývá k tomu, abychom se nechali nakazit touto láskou, učí nás, abychom se na druhé dívali vždy s milosrdenstvím a s láskou, zvláště na ty, kdo trpí, kdo potřebují

pomoc.“ (Křížová cesta s mladými, Rio de Janeiro, 26. července 2013)

Svěřuji XXII. světový den nemocných přímluvě Panny Marie, aby pomáhala nemocným lidem prožívat jejich utrpení ve společenství s Ježíšem Kristem a podporovala ty, kdo se o ně starají. Všem nemocným, zdravotnickým pracovníkům i dobrovolníkům ze srdce uděluji své apoštolské požehnání.

Ve Vatikánu 6. prosince 2013

Důstojné umírání

Několik roků po maturitě jsem slyšel o jednom kamarádovi ze třídy, že odpadl od víry. Příčinou bylo jeho setkávání s umírajícími. Pracoval mezitím jako ošetřovatel v nemocnici. Tváří v tvář bídě, kterou potkával, nemohl už věřit v nesmrtelnou duši. Zdálo se mu, že lidé umírají jako zvířata. Myšlenka o důstojnosti člověka, ba o nadpřirozené důstojnosti se mu jevila jako nevěrohodná, přímo absurdní.

Jinak reagoval na setkání s lidskou bídou František Borgiáš. Když při pohrbu císařovny Isabely uviděl její posmrtnou tvář, byl tak otřesen, že se obrátil a stal se svatým. Zažil, jak se píše v breviáři, „celou pomíjivost všeho smrtelného, a tak si umínil zřít se do budoucna všeho pozemského a sloužit jedině Králi králů“. Ještě po desetiletích děkoval Bohu za tuto hodinu milosti.

Jak je to ale s důstojností člověka? Podívejme se, jak umíral svatý Maximilián Kolbe. Zemřel spolu s devíti vězni dlouhou a strastiplnou smrtí v bunkru hladu. Tento druh usmrcení byl prováděn často. Ale tentokrát tomu bylo jinak. Místo křiku a proklínání se ozývaly z bunkru zbožné zpěvy. P. Kolbe zemřel nakonec s úsměvem. Jistě se mohl také on setkat ve vyčerpaném těle s lidskou bídou. Ale nad tím zvítězila síla jeho ducha. Dokonce v největší lidské bídě mohl vyzařovat takový pokoj, že se jeho umírání stalo požehnáním pro druhy se stejným osudem.

Tak je člověk rozepjat mezi bídou a důstojností. Tak se na člověku, který je podroben pomíjivosti, projeví ve smrti jeho celá bída. Obrácení Františka Borgiáše spočívalo v tom, že tuto bídu poznal. Lidská důstojnost nespočívá v kráse, bohatství nebo ušlechtilosti stavu.

To všechno je pomíjející. Jenom to, co má platnost pro věčnost, je touto důstojností. A tato důstojnost byla právě u svatého Maximiliána Kolbeho viditelná. Jeho umírání zjevilo, že láska byla silnější než ďábelská nenávisť nacistů. Ti mohli sice uhasit pozemský život, nemohli ale překonat jeho lásku. Právě vzhledem k přesile nejenom lidské bídě, ale dokonce zlomyslnosti zářila v něm důstojnost, ke které je povolán každý člověk. Ta uvedená síla jeho ducha ale není nic jiného než přijatá Boží milost.

Jak svatý Pavel říká, nosíme drahocenný poklad v hliněných nádobách. Moment smrti ukáže, jestli se podařilo tento poklad uchovat. Gerhard Fittkon ve své knize „Můj třiatřicátý rok“, kde píše o svém ruském zajetí, popisuje umírání mnoha svých druhů se stejným osudem. Sotva je možné představit si větší protiklady: jedni umírají v příšerném zoufalství, jiní v nádherném míru. Umírání ukáže, co je v člověku. Důstojnost člověka, který se oddával lakotě, krutosti, prostopášnosti nebo tvrdosti srdce, bude zlem rozežrána jako mrtvola červy.

Naproti tomu u toho člověka, který se oddával dobru, pronikne světlo jeho důstojnosti přes všechnu pozemskou bídu, aby vydalo svědectví o moci, která je větší než všechna lidská bída, včetně smrti.

Tak, jak se bude člověk nacházet ve smrti, zůstane na věčnosti. Zemře buďto ve stavu odloučení od Boha, nebo ve sjednocení s Bohem. Čím více se člověk blíží k věčnosti, o to jasnější je světlo, které dopadá z věčnosti na jeho život. Jedna z posledních velkých milostí, které může ještě přijmout, je ta, že bude smět poznat svůj život ve světle této věčnosti. Blahoslavená Alžběta z Dijonu řekla krátce

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Mt 5,13-16

Ježíš řekl svým učedníkům: „Vy jste sůl země; jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemů-

že se skrýt město položené na hoře. A když se svítlna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“

Bolestná Matka

Hle, teď nesu jeho mrtvé tělo, se všemi ranami jeho lásky ve svém klíně.

Jako kdysi jsem jeho vtělení nesla pod srdcem a živila, tak беру teď také jeho poslední a úplnou odevzdanost do vůle a lásky Otcovy.

Nesu je a uchovávám je ve svém srdci jako nejtěžší, a přece nejmilejší břemeno.

Nesu a uchovávám je navždy s celou svou oddaností a vydáním se jeho vůli Trojjediného Boha.

Tak je moje srdce zase znovu jesle-mi, nádobou, v níž se skrývá božská vykupitelská Láska, skrze níž chce vyvěrat a darovat se v mateřském slitování.

před svojí smrtí: „Ve světle věčnosti vidí člověk věci, jak jsou ve skutečnosti. Jak prázdné je všechno, co nebylo vykonáno s Bohem a pro Boha! Prosim vás vroucně, označujte všechno pečeti lásky! Jenom to zůstane.“

Svatá sestra Faustyna Kowalská, velká polská mystička, mohla někdy vidět osud umírajících. O tom, co se odehrává mezi Bohem a duší, píše ve svém Deníčku: „Někdy dospěje milosrdenství Boží k hříšníkovi v posledním okamžiku, zvláštním a tajemným způsobem. Navenek se zdá, jako by bylo všechno ztraceno, ale není tomu tak. Ozářena silným proudem konečné milosti Boží, obrátí se duše v posledním okamžiku s takovou láskou k Bohu, že dostane okamžitě odpuštění všech vin a trestů. Navenek se nejeví žádné známky lítosti a zkroušenosti, protože na venkovní věci už nereaguje. ▶

Modlitba

► Jak nevyzpytatelné je milosrdenství Boží! Ale běda, existují také duše, které dobrovolně a vědomě odmítají tuto pomoc a pohrdají jí. Během umírání daruje milosrdný Bůh duši tento světlý okamžik, a když duše chce, má možnost se k Bohu obrátit. Ale někdy je u duší tak silná zatvrzelost, že vědomě volí peklo. Maří všechny modlitby, které jiné duše za ni Bohu přinášejí, maří dokonce úsilí Boha...“ (srov. *Deníček*, 1698*)

Drama záchrany duší je motorem dějin spásy. Kvůli záchraně duší se stal Bůh člověkem, trpěl na kříži, zemřel a třetího dne vstal z mrtvých. V každém okamžiku, v němž nějaký člověk zemře, se znovu rozhoduje, jestli v tomto případě bylo spásonosné dílo Boží nadarmo nebo ne.

Nejenom pomoc umírajícímu, která zaměřuje ohnisko jenom na tuto stranu, dělá všechno pro to, aby vymazala perspektivu věčnosti, nýbrž také mentalita bezstarostnosti (někdy i v církvi) vůči věčné spáse, která také zakazuje i nejtišší náznak strašné možnosti věčného zavržení.

Pak může u umírání jít jenom o to, aby bylo pokud možno krátké a bezbolestné.

Zatímco se dříve v litaniích ke všem svatým modlilo o to, abychom byli uchráněni před náhlou a nenadálou smrtí, právě takovou si mnozí současní křesťané přejí. Člověk si přeje umřít, aniž by o tom mnoho věděl. Tak se doklopýtá nepozorovaně do věčnosti, aniž by si připouštěl myšlenky na to, oč důležitější je příprava na věčnost než každá pozemská starost.

Z tohoto důvodu existoval dříve nácvik dobré smrti. Třeba sv. Jan Bosco, hlasatel radostné a veselé zbožnosti, jej konal se svými chlapci každý měsíc. Měli si představit, jaké by to bylo, kdyby teď měli zemřít. Měli pravidelně předjímat ten vážný případ, aby pak, až skutečně přijde, byli na to připraveni.

Svatý Alfons Maria z Liguori nás učí, že už teď máme přijímat smrt se všemi jejími okolnostmi, které se Bůh ve své prozřetelnosti rozhodne dát. Když se už teď cvičíme zemřít v dokonalé odevzdanosti do vůle Boží, pak jsme udělali z naší strany všechno, aby se naše umírání stalo aktem Boží lásky. Protože láska k Bohu nespočívá v pocitech, nýbrž v souhlasu s vůlí Boží. Abychom naše smýšlení zaměřili zcela k tomuto souhlasu, doporučuje nám svatý Alfons, abychom se

„Můj Pane a Spasiteli, posiluj mě v hodině mé smrti silnou zbraní Tvých svatých svátostí a občerstvující vůni Tvé útěchy. Dej, aby slova rozhřešení byla vyslovena nade mnou, svatý olej mě označil a zpečtil a Tvoje svaté Tělo se stalo výživou a Tvoje Krev mým nápojem!

Tvoje Matka Maria ať stojí u mne, můj anděl ať říká slova míru ke mně a můj svatý patron ať se na mne usmívá, abych s vámi a skrze vás dosáhl milosti vytrvalosti a zemřel, jak jsem si to za života přál, ve Tvé víře, ve Tvé církvi, ve Tvé službě a ve Tvé lásce.“

*John Henry kardinál Newman
(Z knihy A. M. Weigl: Gebetschatz, Altötting 2005, s. 424n)*

pravidelně modlili ujišťování pro hodinu smrti, které pro nás sestavil:

Ujišťování pro hodinu smrti

Můj Bože! Protože moje smrt je jistá, čas mé smrti ale nejistý, tak jsem se rozhodl už teď se na ni připravovat. Potvrzuji tedy, že věřím všechno, co věří svatá církev, zvláště tajemství Nejsvětější Trojice, vtělení, utrpení a smrt Ježíše Krista, odměnění spravedlivých věčnou radostí v nebi a potrestání zlých věčným trápením v pekle. Protože Ty, který jsi Pravda sama, jsi to své svaté církvi zjevil.

Tisíckrát jsem zasloužil peklo, ale doufám ve Tvé nekonečné milosrdenství skrze zásluhy Ježíše Krista, abych dosáhl odpuštění svých hříchů, konečnou vytrvalost a věčnou blaženost.

Ujišťuji, že Tě miluji nade všechno, protože jsi nekonečné Dobro, a protože Tě miluji, lituji a zříkám se každého zla, všech urážek, kterými jsem se provinil, a umiňuji si raději zemřít než Tě zase urážet. Prosím Tě, abys mě raději vzal z tohoto světa, než abys dovolil, abych těžkým hříchem ztratil Tvoji milost.

Děkuji Ti, můj Ježíši, za všechny námahy, práce a bolesti, které jsi pro mě vytrpěl, a za veliké milosrdenství, které jsi se mnou měl, zatímco já jsem Tě tak často urážel.

Můj milovaný Pane, nevýslovně se těším, že jsi nekonečně blažený. Těším se

ale, že tolik duší v nebi a na zemi Tě miluje. A prosím nejvroucněji, aby Tě všichni lidé znali a mohli milovat.

Ujišťuji Tě, že chci přijímat svaté svátosti v životě i v umírání a projevuji už teď rozhodnutí, že budu požadovat rozhřešení svých hříchů, i když v hodině smrti nebudu moci dát znamení.

Přijímám svoji smrt a všechny bolesti, které ji budou provázet, ochotně a ve spojení s bolestmi a smrtí, které protrpěl za mě Ježíš Kristus na kříži. Beru na sebe také všechna utrpení a trampoty, které na mě přijdou před smrtí z Tvých rukou. Použij mě, a všechno, co je moje, jak se Ti zlíbí, jenom mi dej svoji svatou lásku a vytrvalost. To je moje jediná žádost.

Moje Matko, Maria, přijď mi vždycky na pomoc, zvláště ale v hodině mé smrti. A zůstaň u mne stát, abych byl schopný vytrvat ve stavu milosti. Ty jsi moje naděje, pod Tvým ochranným pláštěm chci žít i zemřít. Svatý Josefe, svatý archanděli Michaeli, můj svatý anděli strážný, stůjte při mně stále, zvláště ale v hodině mé smrti.

A Ty, můj milovaný Ježíši, který jsi chtěl zemřít tak hořkou smrtí, abys mi získal milost dobré smrti, neopouštěj mě v této hodině. Objímám Tě už teď a nechci se od Tebe vzdálit, abych jednou s Tebou sjednocený zemřel. Nezasloužím si nic jiného než peklo, ale odevzdávám se do rukou Tvého milosrdenství a doufám v silu Tvé drahocenné, pro mě prolité Krev, abych zemřel ve Tvé milosti a přijal Tvoje požehnání, až se ocitnu před Tebou jako svým soudcem. Do Tvých nejsvětějších rukou, které z lásky ke mně byly probodeny hřeby, poručím svoji duši a doufám ve Tvé nekonečné milosrdenství, protože Ty mě nechceš uvrhnout do pekla. V Tebe, Pane, jsem doufal, že nebudu na věky zahanben. Pane, stůj při mně po všechn čas a dej mi milost, abych svého ducha odevzdal v lásce, aby moje poslední vydechnutí bylo činem lásky, abych Tě v nebi miloval po celou věčnost.

Ježíši, Josefe a Maria, Vám daruji své srdce a svoji duši. Ježíši, Josefe a Maria, stůjte při mně v posledním smrtelném zápase. Ježíši, Josefe a Maria, s Vámi bych chtěl v pokoji odevzdat svoji duši.

*Ze Schweizerisches Katholisches
Sonntagsblatt 23/2013 přeložil -mp-*

„Pak budeme stále u Pána“

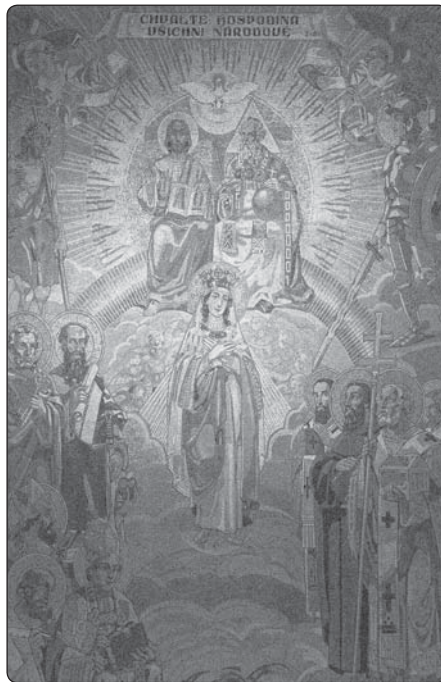
Tušíme věčnost? Svati byli „mocí budoucího věku“ (Žid 6,5) tak uchváteni, že v nich byla hluboká touha po této přicházející slávě: „Mám touhu zemřít a být s Kristem! Oč lepší by to bylo. Ale pro vás je zase lepší, abych zůstal ještě naživu, abych vás ve víře podporoval a těšil...“ (srov. Flp 1,23–24) Tak to prožíval Pavel: palčivou touhu po tom „být u Boha“ a „být u Krista“. Protože to je nebe.

Pozemský život se jeví ve srovnání s tím jako „život v cizině“ (2 Kor 5,6). Vlastní vlastí je nebe! „Naše vlast je v nebi.“ (Flp 3,20) Ten „vzduch“, který Pavel může dýchat a v něm se radovat, je Duch Boží, přítomnost Boží, prostředí Boha, „nebe“. Nebe pro něho spočívá v tom, aby zcela „žil pro Pána“, a ne už „pro sebe samého“. Dokud člověk vidí jenom sám sebe, myslí na sebe, žije pro sebe, stará se jenom o svoje blaho, žije „bezbožně“, oddělený od Boha, v hříchu (odloučení) od Boha.

Teprve až Duch Boží otevře oči a srdce, pozná člověk to věčné, trvalé, větší, vlastní cíl života, plnost a svatost. Teprve potom začne odevzdanost nesmírně veli-

kému, svatému Bohu: „Neboť žijeme-li, žijeme pro Pána! Umíráme-li, umíráme pro Pána! Ať jsme tedy živí nebo mrtví, patříme Pánu!“ (Řím 14,8)

„Síly budoucího světa“ začínají tím, že se nám otevírají oči pro Boha, pro jeho slávu. Střed našeho života se mění:

Nepovažujeme se už sami za střed života, nýbrž odteď je středem našeho života a umírání Bůh, naše radost a naděje, naše síla a poznání. – To je okamžik, kdy nás navštívil Duch Boží: Bůh nás obklopuje svým Duchem, svojí přítomností, svojí láskou. Činí nás sjednocené s Bohem! „Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus!“ (Gal 2,20) To je nebe, už teď. To je nebe, které se jednou uskuteční, „Kristus ve mně! On žije!“ On mě naplňuje svým myšlením, svojí láskou, svojí silou. To jsou „síly budoucího světa“, síly Kristovy. To je „síla z výsosti“, „síla Ducha Svatého“.

Nebe začíná už tady na zemi, když učiníme Boha středem našeho života a cele se řídíme podle Něho: „Hleďte nejprve království Boží a jeho spravedlnost a toto všechno vám bude přidáno.“ (Mt 6,33) – Tak jako kámen, který hodíme do vody, vyvolává vlny a vlny se šíří v kružích, tak je to také s naší odevzdaností Bohu, když se mu úplně odevzdáme a do něho se současně „ponoříme“. Potom vzniknou „vlny“, které se rozšíří: Vlny lásky, vlny síly, vlny přítomnosti Boží. Když se Bohu cele odevzdáme, do něho se „ponoříme“, pak se ponoří do nás láska Boží: duch lásky, duch Boží, přítomnost Boha...

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 24/2013 přeložil -mp-

„Bůh čeká na své děti, hledá je a jde jim naproti“

Člověk byl stvořen pro nebe. Dábel zlámal žebřík, který tam vedl. Náš Pán nám svým utrpením udělal jiný... Svatá Panna Maria je nahoře na žebříku a drží ho oběma rukama.

Milý Pán Bůh nás chce udělat šťastnými, a my nechceme. Milý Pán Bůh nás chce zachránit, a my nechceme nic pro svoji spásu udělat.

Bůh je tak dobrotivý, že nás navzdory urážkám, které mu působíme, nese do ráje, skoro proti naší vůli. Jako matka, která své dítě při překračování propasti nese v náručí: Je úplně zaměstnána tím, aby se vyhnula nebezpečí, ale dítě jí nepřestává škrábat a škaredě se k ní chovat.

Když pomyslíme na nevděčnost lidí vůči Bohu, upadneme do pokušení odejít na druhou stranu moře, abychom ji neviděli. Je to děsivé!

Kdyby milý Bůh nebyl tak dobrotivý! Ale on je!

Křesťan, stvořený k obrazu Božímu, spasený Boží krví, dítě Spasitele, bratr Boží, dědic Boha! Křesťan, předmět laskavosti Boží Trojice, jehož tělo je chrámem Svatého Ducha: ono je tím, které hřích zneuctívá!

Když je náš Pán při mši na oltáři a někdo se modlí za hříšníky, pak vyzařuje pa-

prsky do srdcí těchto ubohých hříšníků, aby jim ukázal jejich ubohost a aby je obrátil, jestliže jsou milosti věrní.

Jeho trpělivost nás očekává, abychom milovali Boha, který se pro naši spásu stal člověkem a byl ukřižován. Potřebujeme vděčnou lásku!

*Svatý farář arský
(Z -sks- 20/2013 přeložil -mp-)*

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Modlete se, modlete se, modlete se, aby odlesk vaší modlitby měl vliv na ty, které potkáváte. Postavte Písmo sv. na viditelné místo ve vašich rodinách a čtěte ho, aby slova pokoje tekla do vašich srdcí. Modlím se s vámi za vás, děti moje, abyste byli den ze dne ještě více otevření Boží vůli. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje 25. ledna 2014

Michael, Annalie, Luciano a ostatní

Setkání ve „dvoře naděje“ – nové hnutí v církvi

Michael Sauer byl bankovním lupičem, nejmladším bankovním lupičem v Německu. V 15 letech vyloupil první filiálku. „Byl jsem opravdu dobrý,“ říká s hořce ironickým úsměvem. Tak to šlo po pět let. Spolu se svojí přítelkyní Aňou vyprazdňovali v Sársku banku za bankou.

„Potřebovali jsme denně 8000 marek na heroin.“ Začal, když mu bylo 13 let. On byl chudý student reálky, ona byla bohatá, studovala na gymnáziu. Její otec byl chirurg, matka dětská lékařka. „Znali jsme se už dlouho, byla to láska z piskoviště. Člověk cítí, kdo s kým patří k sobě.“ Ale jeho a také její rodina odmítaly toto přátelství. „Nechtěli, abychom spolu chodili, tak jsme se setkávali tajně.“ Brala si s sebou do školy hašiš, který kouřili společně. Později, za půl roku, nosila také heroin. „Když jsme si potáhli, věděli jsme: To bude život, to je jako první láska.“ Co je to láska, to poznal Michael teprve na selském „dvoře naděje“, o mnoho let později.

Mezitím byl dvanáct let ve vězení on a osm a půl Aňa. Také ve vězení náruživost pokračovala. „V lapáku dostaneš všechno, co potřebuješ. Můj spolubydlič v cele byl dealer, Arab, ten měl čistý 80% heroin, dnes jsou jenom pětiprocentní, zbytek je chemie a jed na krysy.“ Aňa byla ve vězení čistá. Když Michael vyšel ven, šlo to

P. Hans Frei, zakladatel hnutí fazend, se dvěma vyléčenými děvčaty z Filipín.

od začátku znovu. „Člověk musí opravdu chtít přestat, na 100 procent. 99 procent nestačí,“ říká dnes jako padesátiletý muž a hledí nazpět do prázdna. Jejich rodiče nechtěli o nich už nic vědět. Soudce při propouštění řekl Michaelovi: „Rezervujeme ti celu, po dvanácti letech nemáš venku žádnou šanci.“

Měli s Aňou dítě a pak došlo k předávkování. Oba upadli do kómatu. Tři minuty přerušeni srdeční činností u něho, šest minut u ní. Ona prožila mozkovou smrt, on se za tři týdny probral. Denně chodil za ní, mluvil, hleděl na ni. Zůstávala nehybná. Po pěti měsících souhlasil, aby odpojili přístroje. „Bylo to strašné rozhodnutí. Ona byla můj život,“ říká tiše. Dcera přišla do péče babičky, dětské lékařky. On se zhroutil, skončil na ulici. „Bral jsem všechno, co mi přišlo pod ruku.“ Játra mu vysadila, tělo zežloutlo, rány po vpichu stříkačky se už nehojily. „Žádná nemocnice mě nechtěla přijmout. Žádné léčení.“ Nějak se dostal na statek Neuhoř, selský „dvůr naděje“ u Berlína. „Už nevím, jak se jmenoval ten dobrý anděl, který mě tam dopravil, vím jenom ještě, že jsem tam přišel, abych zemřel.“ Michael si vzpomíná: „Vážil jsem jenom 35 kilo, otevřené rány hnisaly. Byla tam sestra Delma z Brazílie. Ta mi vymývala rány a obvazovala je. Dívala se na mě vždycky přátelsky a nikdy nemluvila o Bohu. Ale díky ní vím, co je to láska.“

* * *

Na statku Neuhoř pracovali všichni. „Také já jsem chtěl pracovat a pracoval jsem. Ze začátku jsem k tlačení kolečka

na sto metrů potřeboval celý den.“ Po čtyřech měsících péče se rány zacelily, játra začala znovu pracovat, vážil teď 60 kilo. „Potom jsem začal uvažovat. Jako bandita jsem byl kádr, ve vězení měli ke mně úctu. Pět let vykrádat banky a nebyť chycen, to považovali za výkon. Na statku jsem ale měl úctu i bez výkonu. To jsem nechápal. Stejně jako ten život: skromný, pracovitý, o všechno se dělit, a přece má každý svůj vnitřní poklad. To jsou lidé se vztahem k Bohu, lidé, kteří se modlí.“ Michael se nemodlil. Ale po roce věděl: „Nechci jenom žít bez drogy, chci milovat.“ Šel na jiný selský dvůr, do Brazílie, naučil se řeč, také řeč lásky. „Copak to má být?“ ptám se. „To, co tam dělají. Dělí se, berou ohled, neptají se na mzdu nebo protislužbu, jenom jestli ti mohou pomoci, jestli máš všechno, co potřebuješ, jestli pro tebe mohou něco vykonat.“ Přitom vyzařovali pokoj, „který vycházel ze srdce. To cítíš: Chtějí dobro pro tebe, ne dobro od tebe.“ Někomu chtějí poskytnout dobro – to je přesně definice lásky Tomáše Akvinského. Michael to neví, on to cítí.

* * *

Sedíme ve volné hale na dvoře Pedrinhas poblíž města Guaratingueta, asi 180 km jižně od Sao Paulo. Pedrinhas byla první „fazenda de esperanza“, první „farma naděje“. Je dnes také největší, žije tam 143 mládežníků. Pracují na poli, chovají dobytek, slepice, kachny, kozy. Pedrinhas byl založen před třiceti lety, výročí bylo v listopadu. To byl podnět pro velké setkání všech dvorů, je jich mezitím 93 ve 13 zemích. V Evropě provozuje mladé hnutí deset dvorů, pět z nich je v Německu – šestý dvůr bude založen v tomto roce. Více než 30 000 hlavně mladých mužů a přes 10 000 mladých žen opustilo dvory vyléčeno. Počet opětovných pádů se pohybuje mezi 16 až 20 %. Zjistili to nezávislí vědci, například profesor Freising z University Köln. U normálních běžných odvykacích terapií je kvóta těch, kteří upadnou nazpět, více než 90 %. Jeden ze dvou zakladatelů „fa-

Ve farním kostele, kde to všechno začalo: Ve farnosti Nossa Senhora da Gloria ve Guaratingueta byl P. Hans farářem a tam vytvořil první skupinu drogově závislých, kteří žili evangelium a jim chtěli a měli být uzdraveni.

Otázky františkánskému knězi Hansu Stapelovi, zakladateli „farem naděje“

rem naděje“, františkánský kněz Hans Stapel, to vysvětluje takto: „Pokoušíme se uzdravit nejenom tělesně, ale také duševně. A opravdově vyléčí jenom láska.“ Sloupy „léčebného plánu“ konceptu dvorů jsou jednoduché: „Žádné náhradní drogy, žádné léky, žádní psychologové, žádný sex a žádný alkohol – zato po celý rok praktická práce na poli, na ovocných plantážích, nebo v továrnách a život zaměřený na Boha. Toto všechno v odloučenosti od světa a ve společnosti jiných nemocných se závislostmi. Osvobození od drogy je smířením sama se sebou.“

Pravidelná modlitba je nosným sloupem. Kdo ho nenajde, ohrožuje své zdraví. Podle konceptu zakladatelů je to Bůh, kdo dává sílu k uzdravení. „Bůh vyvádí z vězení vlastní závislosti a strachu do dálečtějšího smysluplného života.“ Mnozí uzdravení odhalili duchovní povolání.

* * *

Od 24. května 2010 je hnutí s názvem „Rodina naděje“ uznáno katolickou církví jako duchovní společenství. Zájem o „selské dvory“ na celém světě vzrůstá, především od té doby, kdy Benedikt XVI. v roce 2006 navštívil první fazendu. Z kurie

Jenom pravda platí: Michael Sauer na fazendě. V pozadí hala, ve které se právě slavilo.

řekl o rok později: „Tam, ve »fazendě naděje«, se svět zase skutečně otevírá. Pohled k Bohu, do dálečtějšího našeho života, se otevírá a tak dochází k vyléčení. Všem těm, kteří tam působí, patří můj upřímný dík, a těm, kteří tam hledají uzdravení, moje srdečné pozdravení.“

Dnes má společenství okolo 600 členů. „Návštěva papeže byla jako razítko,“ říká Hans Frei. „Kongregace pro laiky pochopila, že toto není zařízení pro drogově závislé, ale pro všechny lidi, kteří ztratili naději. Rodiče, kněží, sestry, ba

Co si myslíte o mládeži?

„Mládež není v jednoduché situaci. Objevují sami sebe a musí se rozhodnout: Co chci studovat? Jakému povolání se vyučit? Co chci udělat ze svého života? Mám se oženit, vdát? Tato rozhodnutí ovlivňují celý život. Mládež žije v obrovském napětí: Je ovlivňována médií, svým okolím, přáteli. Nechtějí být staromódní. Ti, kteří jsou nábožensší, se chtějí oddělit od rodičů, vzdáli se pak často také od církve.“

Jak na to reagujete?

„Kdo pracuje s mladými, ví, že mají v podstatě dobrou vůli, ale jsou přesto velmi bezmocní. Chtějí být svobodní, nevědí ale, co je vlastně svoboda. Jsou na cestě hledání a přitom udělají také záporné zkušenosti. Může to být v úplně různých oblastech: Začnou kouřit, pít alkohol, přijdou drogy, mají sex, propadnou konzumismu. Přitom mnohemu správně neporozumí, vede to k závislostem, z nichž se pak už nedostanou. Takovou situaci nazývám výkřikem po lásce, který musíme slyšet a rozumět mu. Mnozí mají za sebou vězení nebo kliniku. Ale když je přijmete, berete je vážně, nasloucháte jim a dáváte jim opravdové hodnoty, jsou schopni dělat velké věci. Ukazujeme jim více než lidské cesty, božské cesty, a zveme je, aby žili evangelium.“

A mládež to přijímá?

„Ano, já počítám stále s mládeží a jsem vždycky nadšen, když vidím, čeho jsou mladí schopni: jsou opravdu schopni se rozdat. Například máme dnes na našich „selských dvorech“ více než 500

mladých lidí, kteří se zcela zasvětili Bohu, aby druhým pomohli.“

Čím se liší mládež v bohatých zemích od mládeže v chudých zemích?

„Bohatství je vlastně to nejhorší pro mládež. Zdá se jim, jako by za peníze mohli všechno koupit. Mladí pak už nejsou tak otevření. Je obtížnější k nim přistoupit. Ale neměli bychom nikdy mít strach před mladými lidmi. Všichni chtějí být opravdoví, chtějí být šťastní. Hledají zkušenosti, dobrodružství. Musí se jim dát možnost, aby něco vytvořili. Čím více se od nich požaduje, o to více přerostou sami sebe. Mladí jsou – jako my všichni – stvořeni od Boha. Nejsou v sobě božský princip a ten se musí znovu probudit.“

A co říkáte nějakému mladíkovi, pro kterého víra a církev nic neznamená?

„Jdi k podstatě. Dej si šanci, abys vzal evangelium úplně vážně, a proměň je v čin. Pokus se každý den žít jednu větu z evangelia. Pak zakusíš, že poselství je pro tebe, osvobozuje tě a daruje ti hlubokou vnitřní radost. Je tomu jako u mladých lidí, kteří jsou zamilováni. To jde jenom tehdy, když se setkají. To se musí zakusit také ve víře. Prožívaným slovem najít Boha a objevit tento Boží svět, který je úplně jiný, osobní, také radikální, ale je to něco krásného. Kdo neudělal tuto zkušenost s Bohem, ten nezůstane u církve. Samotné struktury nepostačují. Naše mládež potřebuje zkušenost Boha. Musíme zase přijít k tomu, abychom žili evangelium, tento chvalozpěv lásky, který se dá žít vždycky.“

celá společnost je dnes často tak beznadějná, a proto jsou fazendy moderními poutními místy, kde Ježíše nacházíme zase mezi námi.“ Je to právě tento pastorační rozměr, proč papežská nadace, jako je Kirche in Not, fazendy finančně podporuje a pořádá pro ně sbírky. Protože jenom z produktů „selských dvorů“ mladí lidé nemohou žít. Fazendy jsou odkázány na dary.

* * *

Nejsou to vždycky jenom tvrdé drogy jako heroin. Ve fazendách pro ženy v Německu jsou skoro všechny dívky posedlé touhou po štíhlosti. Andreas D., žijící jedenáctý měsíc na dvorci Neuhoft, byl závislý na internetu. Teď hledá smysl života. Každopádně chce rok dokončit. Nikdo ho k tomu nenutí, může odejít ihned, kdyby už nechtěl zůstat. Ale radost a spokojenost, se kterou s ním a ostatními „obtížnými chlapci“ vedoucí dvorů jednají,

► na něho dělá dojem. „Možná to je láska, nevím,“ říká, „a možná najdu také to, co nazývají Bohem.“

* * *

Michael to našel. Odešel do Brazílie jako dobrovolník na jinou fazendu, vrátil se zpět do dvora Neuhofo a zůstal tam jako pomocník čtyři roky. „Bylo to doposud nejkrásnější období v mém životě.“ V roce 2006 byl zodpovědným za jednu fazendu v Brazílii, u Fortaleza. Tam obstarával také nákupy a přitom poznal svoji nynější paní, Annu Paulu. Vyprávěl jí svůj příběh: „Jenom pravda platí.“ Vzali se a o dva roky později se narodil Cayo. „Cayo zakusí, co jsem já nikdy nepoznal: vyrůstat s Bohem, od začátku prožívat lásku.“ Michael je teď zaměstnán jako příprava výroby v jedné kovoobráběcí továrně na kancelářský nábytek. Tam vede také modlitební kroužek a stará se o to, aby lidé z fazend našli práci. „Pracuji tvrdě, asi deset hodin denně, také v sobotu. Máme dům, auto – všechno z mých rukou, z mé lásky, bez revolveru.“

* * *

Michael se považuje za toho, který přežil. Jeho dcera utrpěla dva měsíce před svatbou smrtelný úraz. Ze známých a vězeňských kumpánů ze svého dřívějšího života nežije už žádný. „Všichni jsou mrtví, AIDS, hepatitis, předávkování.“ Posledního viděl před osmi roky, popisoval mu cestu na fazendu a maloval mu to, ale on se nechtěl vzdát drogy. „Není to tak lehké, vyjít ze sebe. Člověk potřebuje naději, že přes to všechno může milovat.“

Tuto naději našla ve fazendách Annalie. Po léta byla zneužívána svým otčím, matka to jednoduše přehlížela a nechtěla to brát na vědomí. Ani když dostala dítě od „této osoby“.

Neuvádí jméno, byla by to blízkost, která bolí. Tenkrát měla osmnáct. Matka chtěla, aby potratila, ale ona nemohla. Všechno jí vzali, bili ji, zavírali ji. Narodil se Ezechiel, matka a otčím rozšiřovali lež, že otec je neznámý. Ezechiel, plod dobrodružství. Není nic neobvyklého v zemi Annaliině, v Argentině, a vůbec v Latinské Americe, že děti nikdy nepoznají svého pravého otce. Ani Annalie nezná svého pravého otce. Otčím pro ni znamenal strach a hrůzu. Nemohla už jíst, by-

P. Hans Frei s mládeží z Německa a Argentiny. Vpředu vpravo spoluzakladatel Nelson Rosendo.

la anorektička a v depresích. Potom, po dalších sedmi letech utrpení, znovu otehotněla. Tenkrát se vrátil její bratr, který byl narkoman, z jedné fazendy a pomohl jí uprchnout. Ve fazendě v Cordobě našla útočiště. Chlapci ji přivedli ke sprátenému manželům. Ti ji přijali a starali se o ni, a když se dostavily porodní bolesti, dopravili ji do nemocnice. Tam čekali chlapci z fazendy. Když přišla porodní asistentka ze sálu a ptala se, kdo je otec, říkali: „My všichni jsme strýci.“ To jí zase nějak „pootevěřelo dveře k Bohu Otci“. „Nechtěla jsem už nikdy slyšet slovo otec.“ Druhý syn se jmenuje Jeremiáš a je miláčkem fazendy.

* * *

Annalie měla za sebou více pokusů o sebevraždu, když přišla do Cordoby. I tam žila zpočátku v pokušení zoufalství. „Strýci“ a manželský pár jí dali novou naději. Dosáhli také, že Ezechiel přišel do Cordoby. A matka? „Odpustila jsem jí.“ Po porodu Jeremiáše se oddělila od „toho muže“ a žije teď se třemi bratry v blízkosti fazendy. Trvalo dlouho, než se Annalie skutečně uzdravila. Ezechiel, který se velmi podobal svému tělesnému otci, si stěžoval, protože odmítala všechny něž-

Znovu v životě díky strýcům z fazendy: Annalie z Argentiny.

nosti, což jiné matky nedělaly. Naděje překonala vnitřní blokádu. Řekla mu pravdu a Ezechiel dlouho mlčel. Potom řekl: „Nepotřebuji toho otce, my jsme teď rodina.“

Naučila se číst a psát, v letech zajetí totiž byla stále ve své místnosti, nechodila do školy. Ze začátku si nevěřila, ale důvěra jiných jí pomohla zase načerpat sebedůvěru. „Bůh je se mnou. Důvěřuji v Něho, On je moje naděje.“ Ve fazendách potkala Annalie jiné ženy, také s dětmi bez otce, také zneužívané a nezřídká donucené k prostituci. Jako vraky lodí přistály k těmto ostrovům naděje. Některé zůstaly ve fazendách, převzaly tam zodpovědnost a vedoucí úkoly. Ony jsou příkladem, že naděje žije. Většina odešla po svém vyléčení nazpět do všedního života svých měst a vesnic – a najdeme tam příklady uzdravující síly lásky.

* * *

Luciano je zvlášť krajní případ. Před 20 lety obchodoval s drogami a zbraněmi, kradl auta a šperky. Vypracoval se na vůdce gangu. Měl vůdčí schopnosti. Ve fazendách se učil poznávat nového ducha. Po roce odešel pryč a nikdo o něm nic neslyšel. Jednoho dne vidí Hans Frei na kontě dar v přepočtu 10 000 euro. Při větších obnosech volá sám, aby poděkoval. U sluchátka byl Luciano. Radost byla veliká. Luciano spontánně vypráví, že letí z Ria do Guaratingueta – svým soukromým tryskáčem. Vyprávěl půlku noci, jak po fazendě absolvoval studium, vystavěl kliniku pro oční lékařství, shromáždil okolo sebe lékaře, aby prováděl operace laserovou metodou po celém světě. Mezitím otevřel oči velkému počtu lidí, nejenom v obličejí, ale také v duchu. „Tak jako fazendy mně.“ Teď měl na programu cestu do Afriky. V Mozambiku jsou jenom dva oční lékaři, kteří mohou provádět operace jako on. Tam chtěl během několika týdnů operovat 2000 nemocných.

* * *

Nebo Ricardo. Jako malé dítě byl prý adoptován a při prvních obtížích babička řekla: „To nemá z nás.“ Utekl pryč, žil na ulici, připojil se k nějaké bandě a ke kriminální činnosti. Při přestřelce zůstal jediným, který přežil, a se střelnými ranami byl dopraven do nemocnice. Soud první instance mu dal šanci. Měl jít do fa-

zendy. Tenkrát měl 14 let. Po roce pobytu se stal zodpovědným, chodil do školy, udělal maturitu, začal další studium a šel do politiky. Dnes je v jedné spolkové zemi v Brazílii zodpovědným zmocněncem pro boj s drogami.

* * *

Nebo Washington. Přišel z drogového prostředí jedné favely v Riu do fazend, závislý a zadlužený. Po několika letech se ptal spoluzakladatele hnutí, Nelsona Rosenda, kam by měl teď jít. Nelson řekl: „Domů.“ – „Ty víš, odkud jsem přišel?“ – „Ano. Tady jsi objevil nový život. Ten máš vnést tam.“

Mezitím Washington vyrovnal své dluhy u obchodníků s drogami, otevřel si kiosk, ve kterém si vydělával poctivé peníze, a otevřel více než padesáti drogově závislým cestu do fazend a k novému životu.

* * *

Jsou to vyvrženci, pohrdaní a psanci na okraji společnosti. Oběti, které se stávají pachatelé – ti všichni mají místo ve fazendách, když zaklepou na dveře. Mnozí přicházejí z rozvrácených rodin, otec neznámý nebo alkoholik, matka zoufalá nebo prostitutka. Všichni přicházejí z ledových pustin společnosti, ze strojoven a kanálových cest měst, ze zaneřádaných tržišť, výlevků na úpatí lesknoucích se věží městských center. Přicházejí z míst, kde není žádná láska a žádná naděje.

Překonal problémy s alkoholem, je zase ve službě Pána a velkou pomocí ve fazendě: Don Cesar.

Skoro vždycky jsou na začátku propasti, odmítání, a pohrdají jimi. Ve fazendách nacházejí znovu svoji důstojnost, nacházejí otevřenou náruč pro všechny děti Boží. A tuto lásku předávají dále.

Z Der Fels 1/2014
přeložil -mp-

Rodina jako škola

Víra a život – opat kláštera Heiligenkreuz o pomoci druhým, která se stává darem k nezaplacení

Tato krátká úvaha, i když byla napsána ještě v době vánoční, má svůj dosah do každého dne, bez ohledu na liturgické či jiné období. Ba právě naopak, je pobídkou, abychom v Roce rodiny nezapomněli na světlo svátků narození Spasitele, který přišel dát naději všem dnům našeho života.

Vánoce jsou slaveny všude na světě. Tichá touha po rodině, harmonii, oboustranné ohleduplnosti a lásce přivádějí k sobě lidi, kteří možná ve svém každodenním šedém životě toto vše postrádají. Proto patří díky všem, kteří se v tyto dny starají o osamělé, staré, opuštěné a lidi trpící nouzí, bez toho, aby jim dávali jejich bídu najevo. Neboť pomoc druhým je zároveň těm, kdo obdarovávají, darem k nezaplacení.

Jeden novinář řekl Matce Tereze, když ji viděl, jak pečuje o zapáchajícího a červy prolezlého člověka: „Ani za milion dolarů bych to nedělal!“ S úsměvem na rtech odpověděla: „Já také ne!“ Neboť ona to dělala pro člověka, v kterém viděla Krista.

Jak a kde se můžeme naučit takovému ryzimu jednání? Papež František říká, že rodina je první škola, kde zažíváme něžnost, oboustrannou lásku a oboustranné odpuštění. Jsou to tři klíčová slova, která se musí každé dítě naučit: „Smím?“ „Děkuji.“ „Promiň.“ Láska, vděčnost a odpuštění jsou také dnes základními pilíři lidského soužití. Jsou nutné, aby světlo Vánoc nezhaslo, ale aby svým teplem prozářilo celý nový rok.

Před několika dny formuloval papež František následující modlitbu za rodiny: „Ježíši, Maria a Josefe, ve vás pozorujeme lesk pravé lásky, na vás se plní důvěry obracíme. Svatá rodino z Nazareta,

učíň také naše rodiny místem modlitby a společenství, pravými školami evangelia a malými církvemi. Svatá rodino z Nazareta, ať z našich rodin zmizí násilí, uzavřenost a rozkol: Kdo byl již zraněn nebo popuzen, ať brzy nalezne útěchu a uzdravení. Amen.“

Kéž Bůh žije uprostřed našich rodin!
Z www.noen.at, 7. 1. 2014 přeložil -tk-
(redakčně upraveno)

Papež František podpořil Pochod pro život ve Francii a v USA

Tak jako v České republice, i v mnoha dalších zemích světa se konají *Pochody pro život*. A podporu mají také u Svatého otce. Papež František tentokrát podpořil účastníky pochodu ve Francii (19. ledna) a v USA (21. ledna).

V poselství, zasláném jeho organizátorům prostřednictvím apoštolského nuncia ve Francii, vyzval účastníky, aby nepolevovali v pozornosti k ochraně života, která je navýsost důležitým tématem.

Washingtonský *Pochod pro život* pozdravil papež prostřednictvím sociální sítě Twitter. Pochod pro život se pravidelně koná v den, kdy Nejvyšší soud USA legalizoval potrat. „Od tohoto tragického rozhodnutí, bylo potratem ukončeno více než 55 milionů dětských životů. Tato ztráta znamená mnoho utrpení, leckdy tichého,“ píše se na webových stránkách Biskupské konference Spojených států.

Zdroj: internetové zpravodajství

Pastýřský list slovenských biskupů proti genderové ideologii vyvolal nenávistné reakce

Už uplynulo několik týdnů, co slovenští biskupové ve svém pastýřském listě na první neděli adventní (1. prosince 2013) psali o kultuře smrti, o nebezpečí genderové ideologie. A vyslovili jednoznačný pokyn pro katolíky při volbách: „Náš hlas při jakýchkoliv volbách může dostat jen ten kandidát, který odmítá kulturu smrti.“ Jejich slova byla tak jasná a důrazná, že vyvolala odezvu de facto v celé slovenské společnosti. Jelikož jde o naše nejbližší sousedy, s nimiž jsme ještě nedávno žili ve společném státě, bylo by dobré podívat se hlouběji, oč zde jde.

Reakce se dostavila i z nejvyšších patér politiky: Slovenský premiér a favorit prezidentských voleb Robert Fico napsal slovenským biskupům „direktivní dopis“, v němž v podstatě upírá katolické církvi právo učit svou sociální nauku, když biskupy vyzývá, aby respektovali politiku vlády a nestarali se o její záležitosti.

Ještě dále zašel pan Róbert Slovák: Podal trestní oznámení na biskupy Slovenska, které označil za organizovanou skupinu a podezřívá je ze spáchání trestného činu hanobení národa, rasy, etnika anebo přesvědčení kvůli zmíněnému pastýřskému listu Konference biskupů Slovenska. Na to zareagovalo Fórum života, které vyjádřilo lítost nad jednáním

pana Slováka. A konstatovalo, že se tak jen potvrzují obavy mnohých lidí žijících na Slovensku, že každý, kdo bude považovat manželství muže a ženy za optimální prostor pro plození a výchovu dětí, by se měl připravit, že bude čelit trestním oznámením.

Vynořuje se zde logicky otázka, co dalšího Slovensko, a nejen je, ale celou Evropu (svět) čeká. Možná se brzy dočkáme, kromě podávání trestních oznámení, odsouzení učení bl. Jana Pavla II. v jeho encyklice Evangelium vitae. V ní poprvé zazněla slova o kultuře smrti a jejich projevech – zabíjení nenarozených dětí, eutanazie, prostituce, obchod se ženami a mladistvými, terorismus, války, potlačování lidských práv atd. Je načase si velmi nahlas připomenout jeho slova a uvědomit si, že všichni čelíme nelitostnému a rozhodujícímu zápasu mezi dobrem a zlem, životem a smrtí, „kulturou života“ a „kulturou smrti“. Do tohoto zápasu už jsme vtaženi a je naší povinností katolíků stát na straně života a všeho, co je „pro“ přirozený život a jeho ochranu od početí do jeho konce.

Že jde o skutečný boj se satanovým vojskem, dokazuje na Slovensku i homoaktivista Peter Weisenbacher. Ten „vyhlásil válku“ Alianci za rodinu v reakci na její vydání a distribuci vánočních pohlednic

s motivem Svaté rodiny a textem „Pre nás je rodina svätá“. Na svém facebookovém profilu uvádí: „Takzvaná »Aliance za rodinu« vytiskla 500 000 pohlednic, má megabillboard a straší referendum. Rok 2014 tedy evidentně bude kulturní válkou, náboženští fundamentalisté už zaútočili nenávistí. Tolerance a zdravý rozum se musí bránit. To jen aby bylo jasno, neznamená to, že se bojím. Chtěli jste mít válku, budete ji mít, slibuji, že toho budete ještě dlouho litovat.“ A v reakci na diskusi, že většina obyvatel má jiný názor než on, Weisenbacher pokračuje: „Nesouhlasím, většinové obyvatelstvo nemá názor a přidá se k tomu, kdo dostatečně křičí, má důvod a pár titulů, a na něco mi ten doktorát už jednou musí být.“ – Weisenbacher vystudoval informační vědu na UK. Čtyři roky byl předsedou Amnesty International Slovensko. V letech 2010–2012 byl členem Výboru pro předcházení a eliminaci rasismu, xenofobie, antisemitismu a ostatních forem intolerance Rady vlády SR pro lidská práva, národnostní menšiny a rodovou rovnost na Úřadě vlády SR. V současnosti je ředitelem Institutu lidských práv. Je spoluzakladatelem Duhového Pride. Ve svých vyjádřeních podporuje různé extrémistické organizace.

Je zřejmé, podle velkého množství zpráv a podle dění na půdě Evropského parlamentu, že boj za Boží království a jeho hodnoty zde na zemi bude vyžadovat stále větší nasazení a neústupnost. Není to ze strany katolíků netolerance, ale snaha o záchranu Bohem ustanovené přirozenosti, která jediná může lidstvo zachránit před zničením sebe sama. A zde nejde jen o tělo či snad nějakou filosofii, v sázce je mnohem více – spása všech duší. Co může v tomto udělat katolík, je dané: nebát se a hlásat pravdu, ať je to vhod či nevhod – s modlitbou a láskou k hříšníkům v srdci a jasností a znalostí Boží nauky na jazyku.

Svatý Michaeli archanděli, opatruj nás v tomto boji!

Modlitba v tísní naší doby

Pane, Ty vidíš, jak se na nás valí ze všech stran bouře, jak se moře rozpoutalo a jeho vlny se vzepjaly do výše. Poruč, prosím, protože jenom Ty to můžeš, bouřím a moři. Navrať lidskému pokolení opravdový mír, který svět nemůže dát, dopřej klid a pořádek. Učiň svojí milostí, aby se lidé navrátili ke slušnému pořádku.

Dej, aby se vrátila zbožnost, spravedlnost a láska k bližnímu, sebeovládání a zkrácení vášní rozumem, jak to žádá Tvůj svatý zákon.

Přijď království Tvé. A také ti, kteří v marné snaze hledají pravdu a spásu daleko od Tebe, ať poznají, jak je nutné být Tobě poddán a Tobě sloužit. Tvoje přikazy jsou plné spravedlnosti a otcovské něhy a Ty sám nás uvádíš svou silnou milostí do toho stavu, abychom je mohli bez překážek plnit. Život člověka na zemi je boj. Ty ale „přihlížíš sám k boji a pomáháš člověku, aby zvítězil. Ty ho řídíš, když umdlévá, a korunuješ, když vítězí.“

(Lev XIII., odpustky 200 dní)

S využitím LifeNews Slovakia připravil Mgr. Daniel Dehner

Pastýřský list Konference biskupů Slovenska na první neděli adventní 2013 (úryvky)

Milí bratři a sestry!

(...) To nejněžnější, co Bůh daroval světu i člověku, je právě život. Pro něj zde připravil podmínky a stanovil zákony. Když je budeme respektovat, začne život vzkvétat. Pokud se člověk postaví Božimu pořádku, nastolí kulturu smrti.

Mimořádná Boží péče je zaměřena na člověka. Dříve, než ho Bůh stvořil, připravil mu krásnou a plody přinášející přírodu, aby byla zdrojem jeho tělesných sil. A pro jeho štěstí mu kromě přírody daroval rodinu. Bůh chce, aby každý člověk přicházel na svět do láskyplného uspořádaného rodinného společenství. Pokud tomu tak není, jde buď o neštěstí, anebo o lidské selhání. Po celý život má člověk v rodině prožívat mnoho forem lidského štěstí. Začíná to štěstím dítěte, které se v náručí otce a matky cítí velmi bezpečně a přitom bezstarostně. Ono růstem a dospíváním dozrává a mění se na štěstí zamilovaného manžela či manželky a později na štěstí užitečného otce a matky. Nakonec je to štěstí prarodičů, pokud je jim dopřáno radostně hledět na své dobře vychované potomstvo, jak si zodpovědně počíná. Každou etapu lidského štěstí zabezpečuje uspořádaná rodina.

Rodina je Boží ustanovení. Proto není v moci člověka rodinu zničit. (...) Nemusí však přežít v Evropě. I když ji člověk nemůže zničit, může ji velmi zmrzačit, a to se děje v dnešním světě. Rozvratem rodiny se znehodnocuje lidské štěstí, které právě v ní nabývá pozemské dokonalosti. Ohrožuje to život a nastoluje se kultura smrti. Aktéři kultury smrti používají k prosazení značně prospekulované metody. Do velkých úspěšných pojmů vkládají zcela nový a opačný, tedy dehonestující obsah. Hovoří o „lidských právech“ a o „právech dítěte“, ale do těchto práv chtějí prosadit takové věci, které lidem i dětem škodí. Pod rouškou práv dítěte, jež prosazují, otec a matka ztrácejí možnost své děti zodpovědně vychovávat. A přitom dítě má přirozené, Bohem dané právo na výchovu.

Stoupenci kultury smrti přicházejí s novou „gender ideologií“. V jejím jménu chtějí prosadit tzv. „rodovou rovnost“. Člověk, který tento termín slyší poprvé, si myslí, že jde o to, aby muži a ženě byla uznána stej-

ná práva a stejná důstojnost. Ale tyto skupiny přes tzv. „rodovou rovnost“ sledují cosi naprosto jiného. Chtějí nás přesvědčit, že nikdo z nás neexistuje od přirozenosti jako muž či jako žena, chtějí tedy vzít muži právo na identitu muže a ženě právo na identitu ženy a rodině právo na identitu rodiny, aby se muž necítil jako muž, žena jako žena, a manželství aby už nebylo oním Bohem požehnaným výlučným společenstvím muže a ženy, ale na rovněž manželství chtějí prosadit i společenství dvou mužů nebo dvou žen. Tak vzniká jakýsi sodomský paskvil odporující Boží vůli a připravující Boží trest.

Skrze ušlechtilá hesla se do života společnosti prosazuje rozvrat rodinného života, který má být posvátným. Je to rouhavá vzpoura člověka vůči Stvořiteli. On nás stvořil ke svému obrazu. Muž od Stvořitele dostal důstojnost muže, žena důstojnost ženy a rodina důstojnost rodiny. Od toho se odvíjí důstojnost národa. Toto chtějí aktéři kultury smrti a stoupenci genderové ideologie ve jménu ušlechtilých hesel zničit. Pojem muž, manžel, otec, rytíř, gentleman je pro ně nepřijatelný. To stejné platí i o pojmech žena, manželka, matka. V kterém národě se jim to podaří, ten národ ztratí své důstojné postavení před Bohem i před světem.

Představitelé mnoha zemí těmto aktérům kultury smrti z nepochopitelných

důvodů ponížene podlézají a skrze zákonodárství, jež je někdy v rozporu se zdravým rozumem, jim vycházejí vstříc. Takoví nemají žádnou morální hrdost a svůj národ připravují nejen o vlastní důstojnost, ale pomocí zákonů jej vydávají k zániku. Je to ztráta základního životního smyslu – ztráta citu pro sebezachování. První projevy nebezpečí se objevují už i u nás.

Chceme vyjádřit velkou úctu a poděkovat těm institucím a těm jednotlivcům, kteří si uvědomují toto blížící se nebezpečí a na ochranu rodiny a kultury života zorganizovali v Košicích pochod pro život (viz Světlo 41/2013 – pozn. red.). Chceme projevit úctu a vděčnost všem lidem, kteří tento pochod podpořili a tak dali najevo, jak jim záleží na tom, aby instituce rodiny byla zachráněna. (...)

Kultura smrti skutečně ohrožuje existenci národa. Při takovém ohrožení přežít generace neváhaly umírat za ochranu vlasti. Od nás se ještě taková velká oběť nevyžaduje, ale žádá se, abychom byli ostražití. K ostražitosti vyzýváme nositele moci na všech úrovních, rodiče, školní samosprávy a všechny lidi dobré vůle, abychom projev kultury smrti odmítali již v zárodku. Náš hlas při jakýchkoliv volbách může dostat jen ten kandidát, který odmítá kulturu smrti. Opačným postojem bychom znevážili ty naše předky, kteří pokládali své životy za dobro vlasti. (...)

V pevné naději, že k těmto vážným otázkám života a rodiny zaujmete správný postoj, Vám udělujeme své požehnání.

*Biskupové Slovenska
(Překlad -dd-)*

Nová egyptská ústava počítá s křesťany

Koptští katoličtí biskupové vyjádřili potěšení z nové egyptské ústavy, schválené 98 % hlasujících v referendu, které proběhlo ve dnech 14. a 15. ledna 2014. Konstituce garantuje základní práva všem Egyptanům bez rozdílu rasy, náboženství, pohlaví a věku. Na rozdíl od předchozí ústavy z roku 2012 poskytuje zvláštní záruky ženám, dětem a postiženým. Podle zprávy organizace *Kirche in Not*, založené na výpovědích biskupů z Asyutu, Gízy a Luxoru, konstituce reflektuje také práva křesťanů. Mimo jiné ukládá egyptskému parlamentu, aby urychleně připravil nový zákon, kte-

rý upraví proceduru při stavbě nových kostelů, doposud zatíženou neúnosnou byrokracií.

Preambule nové egyptské ústavy navíc uvádí, že egyptský národ „pozdravil Panu Marii a jejího Novorozenceho, když ji ochraňoval při jejím putování v Egyptě, a vyjádřil tak respekt a úctu ke křesťanskému náboženství“.

50. článek ústavy pak mluví o egyptské civilizaci a jejích různých komponentách, staroegyptských, koptských a islámských, jako o „národním a lidském bohatství, které chce stát zachovat a udržet“.

www.radiovaticana.cz

Pondělí 10. 2. 2014: 6:05 Vatican magazine (754. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Kde Bůh roní slzy **7:00** V pohorách po horách – Kriváň **7:15** Druhé šance **7:45** Přejeme si ... **8:00** Pro vita mundi (86. díl): P. Peter Krenický **8:40** Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani **8:50** Oklamany učeník **9:00** Na pořadu rodina – Máme velkou rodinu (1. díl) **10:05** Nedělní čtení: 5. neděle v mezidobí **10:35** Léta letí k andělům (59. díl): Jiří Karas **10:55** NOEkreace (213. díl) **11:05** Před branami křesťanského království **11:40** Sedmihlásky: Ej, rano, rano **11:45** Bible pro nejmenší: Samuel **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Across the Music **13:25** Obec Madunice **13:40** Vatican magazine (754. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Oázy Perlového ostrova **14:35** Hluk **14:50** Noční univerzita: ThLic. Veronika Barátová – Rodina jako obraz Boží [P] **15:35** V souvislostech (40. díl) **16:00** Příběhy odvahy a víry: Akademik Boris Rauschenbach (13. díl): Žiji na sklonku století **16:30** Marina **17:00** Společně pro lepší společnost **17:30** Salesiánský magazín **17:45** Mikroregion Východní Slovácko: Korytná **18:00** Strání – obec pod Javorinú [P] **18:25** Sedmihlásky: Ej, rano, rano **18:30** Bible pro nejmenší: David a Goliáš **18:40** Pod lupou [P] **19:05** Splněný sen **19:15** Ars Vaticana (12. díl) **19:25** Přejeme si ... **19:40** Zprávy z Věčného města: 10. 2. 2014 [P] **20:00** Až na konec světa **21:00** Na koberečku [P] **21:15** Terra Santa News: 5. 2. 2014 **21:35** Zachraňme kostely (4. díl) [P] **22:00** Noční univerzita: P. Tomáš Holub – Církevní restituce – problém, nebo šance? **22:55** Vatican magazine (754. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:30** Noemova pošta: únor.

Úterý 11. 2. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 10. 2. 2014 **6:15** Má vlast: Svatý Hostýn **7:25** Poselství svatých: František z Assisi **7:35** Cesta k andělům (80. díl): Jiří Sláma **8:40** Strání – obec pod Javorinú **9:00** Na pořadu rodina – Dítě školou povinné **10:05** Vatican magazine (754. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:35** Noční univerzita: P. Tomáš Holub – Církevní restituce – problém, nebo šance? **11:25** Léta letí k andělům (59. díl): Jiří Karas **11:45** Bible pro nejmenší: David a Goliáš **11:50** Sedmihlásky: Ej, rano, rano **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:15** Kouzlo strun **12:30** Platinové písničky (13. díl): Dechovka **13:00** Sestra Sára **13:30** V pohorách po horách – Kriváň **13:45** Hudební magazín Mezi pražci **14:25** Noemova pošta: únor **16:00** Přejeme si ... **16:15** Cesta do turecké země (5. díl) **16:35** Farní charita Starý Knín a nové formy péče o malé děti **16:45** Zprávy z Věčného města: 10. 2. 2014 **17:00** Ad limina 2014: Mše svatá z baziliky Sv. Petra ve Vatikánu [L] **18:30** Bible pro nejmenší: David v nebezpečí [P] **18:35** Sedmihlásky: Ej, rano, rano **18:40** Hermie a lhářka Flo **19:05** NOEkreace (213. díl) **19:15** Budu pomáhat: Občanské sdružení Remedium **19:25** Oklamany učeník **19:35** Zpravodajské Noeviny: 11. 2. 2014 [P] **20:00** Na pořadu rodina – Speciál – Ptejte se! [L] **21:30** Ad limina 2014: živě z Vatikánu [L] **22:35** Jak potkávat svět – **23:55** Terra Santa News: 5. 2. 2014 **0:20** Oázy Perlového ostrova **0:45** Zprávy z Věčného města: 10. 2. 2014.

Středa 12. 2. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 11. 2. 2014 **6:20** Noční univerzita: ThLic. Veronika Barátová – Rodina jako obraz Boží **7:10** Ars Vaticana (12. díl) **7:20** Harfa Noemova **7:45** NOEkreace (213. díl) **8:00** Mikroregion Východní Slovácko: Korytná **8:10**

Zachraňme kostely (4. díl) **8:30** Dobrý pastýř **9:00** Na pořadu rodina – Nevzdali jsme to **10:00** Generální audience [L] **11:35** Zprávy z Věčného města: 10. 2. 2014 **11:45** Bible pro nejmenší: David v nebezpečí **11:50** Sedmihlásky: Ej, rano, rano **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace **12:50** Ad limina 2014: živě z Vatikánu **13:55** Na koberečku **14:05** Strání – obec pod Javorinú **14:25** Krasohled (2. díl) **15:05** NOEkreace (213. díl) **15:15** Zprávy z Věčného města: 10. 2. 2014 **15:25** Salesiánský magazín **15:40** Zpravodajské Noeviny: 11. 2. 2014 **16:00** Jak potkávat svět – **17:20** Můj Bůh a Walter: Život z Krista [P] **17:45** Poselství svatých: František z Assisi **18:00** Vatican magazine (754. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** Bible pro nejmenší: Eliáš [P] **18:40** Sedmihlásky: Ej, rano, rano **18:45** Příběhy odvahy a víry: Akademik Boris Rauschenbach (13. díl): Žiji na sklonku století **19:15** Terra Santa News: 12. 2. 2014 [P] **19:35** Přejeme si ... [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Léta letí k andělům (62. díl): Milan Novák [P] **21:30** Ad limina 2014: živě z Vatikánu [L] **23:05** Noční univerzita: P. Aleš Opatrný – Radosti a strasti stavu manželského [P] **0:05** Generální audience papeže **0:35** Má vlast: Svatý Hostýn.

Čtvrtek 13. 2. 2014: 6:05 Pod lupou **6:30** Oázy Perlového ostrova **6:55** Léta letí k andělům (62. díl): Milan Novák **7:15** Noemova pošta: únor **8:45** Přejeme si ... **9:00** Na pořadu rodina – Děti na zemi i v nebi **10:05** Ad limina 2014: živě z Vatikánu **11:40** Sedmihlásky: Ej, rano, rano **11:45** Bible pro nejmenší: Eliáš **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:15** Má vlast: Svatý Hostýn **13:30** Generální audience papeže **14:00** Až na konec světa **15:05** Noeland (63. díl) **15:35** Zachraňme kostely (4. díl) **16:00** Zpravodajské Noeviny: 11. 2. 2014 **16:15** Kultura života – Bioetika: Prevence AIDS **16:45** V pohorách po horách – Kriváň **17:00** NOEkreace (213. díl) **17:10** Krasohled (2. díl) **17:45** Ars Vaticana (13. díl) **18:00** Hermie a lhářka Flo **18:25** Sedmihlásky: Ej, rano, rano **18:30** Bible pro nejmenší: Ester **18:40** Cesta k andělům (80. díl): Jiří Sláma **19:35** Zpravodajské Noeviny: 13. 2. 2014 [P] **20:00** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (88. díl) [L] **21:30** Ad limina 2014: živě z Vatikánu [L] **23:05** Putování po evropských kláštěrech: Klášter benediktinek v Loppem, Belgie **23:35** Vatican magazine (754. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:10** Poselství svatých: František z Assisi **0:20** Zpravodajské Noeviny: 13. 2. 2014 **0:35** Můj Bůh a Walter: Život z Krista.

Pátek 14. 2. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 2. 2014 **6:20** NOEkreace (213. díl) **6:30** Společně pro lepší společnost **7:00** Na koberečku **7:15** Příběhy odvahy a víry: Akademik Boris Rauschenbach (13. díl): Žiji na sklonku století **7:45** P. Aleš Opatrný – Radosti a strasti stavu manželského **8:40** Strání – obec pod Javorinú **9:00** Na pořadu rodina – Povolání dětí **10:05** Ad limina 2014: živě z Vatikánu **11:40** Sedmihlásky: Ej, rano, rano **11:45** Bible pro nejmenší: Ester **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Přejeme si ... **13:05** Ars Vaticana (13. díl) **13:15** Léta letí k andělům (62. díl): Milan Novák **13:40** Pod lupou **14:05** Across the Music **14:40** Hlubinami vesmíru s Dr. Jiřím Březinou, 2. díl **15:30** Zachraňme kostely (4. díl) **15:55** Zpravodajské Noeviny: 13. 2. 2014 **16:10** Harfa Noemova **16:35** Noemova pošta: únor **18:10** Verbuňk, příběh na celý život [P] **18:25** Sedmihlásky: Ej, rano, rano **18:30**

Bible pro nejmenší: Šadrak, Měšak a Abed-nego **18:40** Můj Bůh a Walter: Život z Krista **19:00** Putování po evropských kláštěrech: Klášter benediktinek v Loppem, Belgie **19:30** Mikroregion Východní Slovácko: Nivnice **19:40** Zprávy z Věčného města: 14. 2. 2014 [P] **20:00** Kulatý stůl – Rok rodiny [L] **21:30** Ad limina 2014: živě z Vatikánu [L] **23:05** Nedělní čtení: 6. neděle v mezidobí [P] **23:35** Kultura života – Bioetika: Prevence AIDS **0:10** V pohorách po horách – Kriváň **0:25** Dobrý pastýř **0:50** Cesta k andělům (80. díl): Jiří Sláma.

Sobota 15. 2. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 14. 2. 2014 **6:15** Mikroregion Východní Slovácko: Nivnice **6:25** Kultura života – Bioetika: Prevence AIDS **6:55** Léta letí k andělům (62. díl): Milan Novák **7:15** Na pořadu rodina – Speciál – Ptejte se! **8:40** Zachraňme kostely (4. díl) **9:00** Noeland (63. díl) **9:30** Sedmihlásky: Ej, rano, rano **9:35** Hermie a lhářka Flo **10:05** Můj Bůh a Walter: Život z Krista **10:25** Ad limina 2014: živě z Vatikánu **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [P] **12:10** P. S. [P] **12:20** Zpravodajské Noeviny: 13. 2. 2014 **12:35** Nedělní čtení: 6. neděle v mezidobí **13:05** Přejeme si ... **13:20** Cesta do turecké země (5. díl) **13:45** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (88. díl) **15:05** NOEkreace (213. díl) **15:15** Zprávy z Věčného města: 14. 2. 2014 **15:25** Platinové písničky (13. díl): Dechovka **16:00** Mikroregion Východní Slovácko: Nivnice **16:10** Pro vita mundi (88. díl): Msgr. Josef Veselý **16:50** Oklamany učeník **17:00** Misie naživo – Shalom for Uganda **18:05** Příběhy odvahy a víry: Otec a syn (12. díl): A Bůh řekl Abrahamovi... **18:30** Bible pro nejmenší: Šadrak, Měšak a Abed-nego **18:40** Sedmihlásky: Ej, rano, rano **18:45** Terra Santa News: 12. 2. 2014 **19:05** Harfa Noemova [P] **19:35** V souvislostech (41. díl) [P] **20:00** Cesta k andělům (68. díl): Pavel Bělobrádek **20:50** Pomoc, která se točí [P] **21:15** Zprávy z Věčného města: 14. 2. 2014 **21:30** Ad limina 2014: živě z Vatikánu [L] **23:05** Noční univerzita: ThLic. Veronika Barátová – Rodina jako obraz Boží **23:50** V pohorách po horách – Hřava [P] **0:05** Across the Music **0:40** Budu pomáhat: Rozum a Cit **0:50** Poselství svatých: František z Assisi.

Neděle 16. 2. 2014: 6:15 Dobrý pastýř **6:40** Bulharsko: Život ve skrytosti **7:20** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (88. díl) **8:45** Zachraňme kostely (4. díl) **9:05** Pod lupou **9:35** Cesta do turecké země (5. díl) **10:00** Ars Vaticana (13. díl) **10:10** Zprávy z Věčného města: 14. 2. 2014 **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Kozlovice [L] **11:45** Na koberečku **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (41. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:35** Platinové písničky (14. díl): Dechovka **14:05** Ad limina 2014: živě z Vatikánu **15:35** Pomoc, která se točí **16:05** NOEkreace (214. díl) [P] **16:15** Ars Vaticana (13. díl) **16:25** Hermie a ustrašený pavouk **16:55** Sedmihlásky (65. díl): Já su malý dráteníček **17:00** Noeland (63. díl) **17:35** Můj Bůh a Walter: Život z Krista **17:55** Zprávy z Věčného města: 14. 2. 2014 **18:05** Léta letí k andělům (62. díl): Milan Novák **18:30** Poselství svatých: Matka Tereza **18:40** Verbuňk, příběh na celý život **19:05** Vatican magazine (755. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:35** Přejeme si ... [P] **20:00** Maktub **22:00** V souvislostech (41. díl) **22:20** Na pořadu rodina – Speciál – Ptejte se! **23:45** Nedělní čtení: 6. neděle v mezidobí **0:20** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:30** Zpravodajský souhrn týdne.

Liturgická čtení

Neděle 9. 2. – 5. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 58,7-10
 Ž 112(111),4-5.6-7.8a+9
 Odp.: 4a (*Spravedlivý září v temnotách jako světlo.*
 Nebo: *Aleluja.*)
 2. čt.: 1 Kor 2,1-5
 Ev.: Mt 5,13-16
Slovo na den: Jste sůl země.

Pondělí 10. 2. – památka sv. Scholastiky

1. čt.: 1 Král 8,1-7.9-13
 Ž 132(131),6-7.8-10
 Odp.: 8a (*Vstaň, Hospodine, vejdí na místo svého odpočinku!*)
 Ev.: Mk 6,53-56
Slovo na den: Nosit na nosítkách nemocné.

Úterý 11. 2. – nez. pam. Panny Marie Lurdské

1. čt.: 1 Král 8,22-23.27-30
 Ž 84(83),3.4.5+10.11
 Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupě!*)
 Ev.: Mk 7,1-13
Slovo na den: Omývání pohárů, džbánů, měděných nádob a lehátek.

Středa 12. 2. – ferie

1. čt.: 1 Král 10,1-10
 Ž 37(36),5-6.30-31.39-40
 Odp.: 30a (*Ústa spravedlivého mluví moudře.*)
 Ev.: Mk 7,14-23
Slovo na den: Co vychází?

Čtvrtek 13. 2. – ferie

1. čt.: 1 Král 11,4-13
 Ž 106(105),3-4.35-36.37+40
 Odp.: srov. 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)
 Ev.: Mk 7,24-30
Slovo na den: Padla mu k nohám, byla to pohanka.

Pátek 14. 2. – ferie

1. čt.: 1 Král 11,29-32; 12,19
 Ž 81(80),10-11ab.12-13.14-15
 Odp.: srov. 11a.9a (*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, slyš můj hlas!*)
 Ev.: Mk 7,31-37
Slovo na den: Stranou od zástupu.

Sobota 15. 2. – nez. sob. pam. Panny Marie

v pražské arcidiecézi: nez. pam. bl. Bedřicha Bachsteina a druhů
 1. čt.: 1 Král 12,26-32; 13,33-34
 Ž 106(105),6-7a.19-20.21-22
 Odp.: srov. 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)
 Ev.: Mk 8,1-10
Slovo na den: Je mi líto zástupu.

14. PEŠÍ POUŤ NA VELEHRAD na poděkování svatým Cyrilu a Metoději, s prosbou, aby jejich dědictví opravdu žilo, a letos zvláště za **posvěcení rodin a rodiny v těžkostech.**

Duchovní téma: Věřím ve svatou církev obecnou.

Začátky 14 proudů:

Neděle 17. 8. 2014: Radešínská Svratka, Bohuslavice u Hlučína.

Pondělí 18. 8. 2014: Vranov nad Dyjí, Vítochov, Netín.

Úterý 19. 8. 2014: Znojmo, Olešnice na Moravě, Velké Meziříčí, Sebranice.

Středa 20. 8. 2014: Boskovice, Brno-Bystrc, Olomouc, Mikulov.

Čtvrtek 21. 8. 2014: Slavkov u Brna, Skalica na Slovensku, Ostrožská Lhota, Ratiškovice.

Pátek 22. 8. 2014: Veselí nad Moravou, ostatní proudy pokračují.

Sobota 23. 8. 2014: Uherský Brod, Buchlovice, Boršice.

Program v sobotu 23. 8. 2014 na Velehradě: 10.30 obnova zasvěcení • 11.30 mše svatá – slouží probošt P. Pavel Pacner • 15.00 přednáška, pozhennání a rozloučení.

S sebou: karimatku a věci na spaní. Zavazadla (i unavené poutníky) vezme doprovodné vozidlo. Spíme vždy pod střechem.

Srdečně všechny zveme, zvláště na poslední den.

Přihlášky a informace: Mons. Jan Peňáz, www.poutnik-jan.cz
 • P. Marek Dunda, www.fatym.com • jáhen Ladislav Kinc, kinc@biskupstvi.cz.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **duchovní obnovu na téma „MŮJ ANĚL PŮJDE PŘED TEBOU“ (Ex 23,23)**, která má přímou souvislost s vyhlášeným Rokem rodiny. Duchovní obnova se uskuteční **ve dnech 22.–23. února 2014**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení je v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity **je nutné se přihlásit do 17. února 2014** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Přijměte pozvání na **DUCHOVNÍ OBNOVU S P. ELIASEM VELLOU** na téma „**Radostná zvěst aneb co s ní!**“, která se bude konat ve dnech **9. 6. – 13. 6. 2014 v kostele svatého Martina v Třebíči**. Duchovní obnova volně navazuje na předešlé duchovní obnovy v letech 2005, 2007, 2010 a 2012, které konal P. Vella v Třebíči. Duchovní obnova bude probíhat od pondělí 9 hod. do pátku 18 hod. **Podrobný denní program a přihlášku** najdete na www.kratr.cz. **Kontakt:** Olga Chvátalová • e-mail: olgachva@seznam.cz • mobil 725 269 086.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

8. – 15. ÚNORA 2014

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 9. 2.		PO 10. 2.		ÚT 11. 2.		ST 12. 2.		ČT 13. 2.		PÁ 14. 2.		SO 15. 2.	
Antifona	812	912	1741	1961	841	945	857	961	873	978	889	995	1666	1883
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	812	913	1742	1961	842	945	857	962	873	978	889	996	1666	1883
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	816	917	1743	1962	847	950	861	966	877	983	893	1000	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	692	781	1307	1963	1308	1451	861	966	877	983	894	1001	1669	1886
Prosby	817	917	1744	1963	847	951	861	966	878	983	894	1001	1655	1886
Závěrečná modlitba	692	782	1307	1450	1308	1451	862	967	878	984	894	1001	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022
Závěrečná modlitba	692	782	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022
Nešpory:														
SO 8. 2.														
Hymnus	807	907	821	922	1746	1965	852	956	867	972	883	989	900	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1749	1968	856	960	871	976	887	994	903	1027
Ant. ke kant. P. M.	692	781	692	782	1750	1969	1308	1451	871	977	887	994	904	1012
Prosby	811	911	826	927	1750	1969	856	960	872	977	888	994	904	1012
Záv. modlitba	692	782	692	782	1307	1450	1308	1451	872	977	888	995	904	1012
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

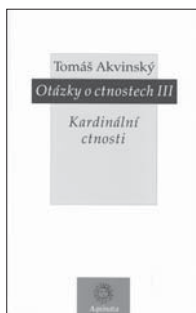
NOVINKY Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**OTÁZKY O CTNOSTECH III
KARDINÁLNÍ CTNOSTI**

*Tomáš Akvinský • Překlad, poznámky
a úvod Tomáš Machula • Výkonná re-
daktorka Eva Fuchsová*

Svatý Tomáš Akvinský se nejprve ptá, zda jsou prozíravost, spravedlnost, statečnost a uměřenost skutečně kardinálními neboli základními ctnostmi. Ve druhém článku se zabývá otázkou jejich vzájemného propojení: lze mít jednu z těchto ctností a zároveň postrádat jinou, nebo musí být vždy tyto ctnosti v duši přítomné všechny? Třetí článek se ptá, zda jsou si všechny ctnosti v člověku rovny, a nakonec přichází na řadu klasická otázka středověku po významu přirozených ctností pro věčný život.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 116 stran, 140Kč

JEDNOU VĚTOU

*Papež František @ Twitter • Z italštiny přeložila Anna Mátí-
ková FSP • Ilustrace Michal Pometlo OFM*

Svatý stolec založil účet na Twitteru v prosinci 2012 ještě za papeže Benedikta XVI. Tři měsíce nato zde jeho nástupce František zveřejnil svou první zprávu. Knížka zachycuje první půlrok papežovy komunikace, zvláště s nejmladšími křesťany i s jejich nevěřícími přáteli.

Paulínky

Brož., 102x150 mm, 64 stran, 89 Kč

ZE STARŠÍCH TITULŮ

NOVĚNA ODEVZDANOSTI

Nověna o důvěryplném odevzdání se Ježíši Kristu, inspirovaná osobní spiritualitou italského kněze Dona Dolinda Ruotola (1882-1970). Vyšlo s církevním schválením.

*Jiří Brauner v Kartuziánském
nakladatelství Brno • Druhé, opravené vydání
Brož., A6, 16 stran, 19 Kč*

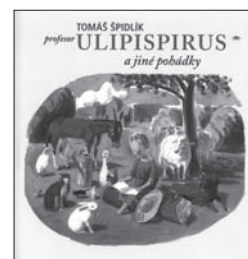

**PROFESOR ULIPISPIRUS
A JINÉ POHÁDKY**

Tomáš Špidlík • Ilustrace Jan Knap

Pohádky pro dospělé, které jsou určeny nejen pro potěšení, ale i k zastavení se a k zamýšlení nad mnohdy neviditelnými či všedními skutečnostmi života.

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Třetí vydání
Váz., přebal, 205x216 mm, křídový papír, 84 stran, 179 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.

Světlo - týdeník Malice cyrilometodějské. Vydává Malice cyrilometodějská v Olomouci. Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Josef Vtěk, redaktor Mgr. Daniel Dehner. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.